Rabi Bileam Ben Marjah-Johannan

Trojanski konj ili Židovi medju nama

Nikola Žuvić (pseudonim - Rabi Bileam ben Marjah-Johannan) – Trojanski konj ili Židovi medju nama, Zagreb 1941.

/ www.safaric-safaric.si /

PREDGOVOR

List vojvođanskoga pokreta »*Vojvođanin*« u svibnju godine 1938. pod naslovom *Zanimljiva parnica* javlja: »Prije izvjesnog vremena štampa je zabilježila da je protiv urednika Ljotićevog antisemitskog lista »Buđenje« Milorada Mojića poveden sudski postupak na tužbu Državnog tužioštva zbog članka *»Jevrejski Bog i jevrejski moral«*. Na pretresu je Mojić nastojao da svoje navode u članku dokaže pomoću citata iz Talmuda, Šulhan-aruha i drugih jevrejskih knjiga. Pretres je prekinut s tim, da se zatraži mišljenje pravoslavnoga Teološkog fakulteta u Beogradu. Fakultet je predmet predao dvojici profesora, koji su odgovorili, da je zato potreban naučni rad od nekoliko mjeseci i da je to skopčano sa velikim materijalnim izdacima, jer Fakultet nema sve potrebne knjige, da ovaj predmet razjasni«.

Začudno je, kako se Židovi usuđuju čak podignuti i tužbu kod suda, kad je općenito poznata i njihova vjera i njihov rad. Još je čudnije, da bi pravoslavni naučenjaci imali i velike materijalne izdatke, da prouče težište spora, a knjige židovske se danas na veliko može nabaviti na književnom trgu uz minimalne cijene.

Antisemitizam je opća pojava. On je naravan. Antisemitizam je samo slabo vraćanje računa Židovima za njihova djela i mržnju, kojom progone sve, što nije židovsko. To priznaju i sami Židovi. »*Nasuprot antisemitizmu, naime mržnji na Židove, stoji velika židovska mržnja na sve, što nije židovsko. Nežidov zna, da je antisemit u bilo kojemu kutiću svoga srca i da to mora biti, ali je tako i svaki Židov u najdubljoj nutrini svoga bića mrzitelj svega nežidovskga*«.

(zionist Cheskel Zwi-Kloetzel)

Ovom je spisu svrha da pokaže pravi izvor židovskoga uspjeha u svijetu i kod nas i upozori na pogibelj, koja nam prijeti od Židova, ako se na vrijeme ne poduzmu potrebni koraci.

I. DIO
GLASOVI NAŠE ŠTAMPE

ŽIDOVSTVO PREMA OVOM RATU

Židov dr. Goldman u mjesečniku na ruskom jeziku »*Židovski život*« piše i ovo: »Židovstvo na ishod sadašnjeg rata polaže ogromnu važnost po uspjeh svojih ciljeva. Kad je u rujnu 1938. u Münchenu sklopljen sporazum između Hitlera, Mussolinija, Daladiera i Chamberlaina, zahvatio je Židove užasan strah, *pošto je izgledalo da je spriječena ratna opasnost*. Godine 1938. je položaj židovstva u listopadu bio najjadniji. Židovi su se prestrašiti, da će zapadne demokracije Engleska i Francuska s Njemačkom *zaključiti konačno trajan mir*. Da se je to dogodilo, već u dojdućem pokoljenju bi Židovi u Evropi bili osuđeni da nestanu, bilo da bi pomrli, iselili ili pokrstili se. Tako bi se Evropa oslobodila Židova za uvijek. Da do toga ne dođe i da židovstvo ne zapadne u odsudnu opasnost, poduzeli su Židovi u Americi i Evropi sve, što se poduzeti dalo. Tu se nije gledalo koliko koji odlučujući državnik u zapadnim demokratskim i drugim državama važe. Je li on težio 60 ili 120 kg, on je dobio i pet puta toliko zlata, samo da se ne ustali ravnoteža u Evropi. Ma i čitava Evropa izginula, do evropskog rata je moralo pošto poto doći. Židovima je rat bio potreban, jer samo tako može židovski problem biti riješen, kako Židovima najbolje odgovara. Da se postigne ostvarenje židovskih ciljeva, Židovima je uspjelo izazvati rat uz židovsko moralno i materijalno učešće. Čim je evropski rat započeo, Židovi su zakliktali od radosti, jer su se poslije mnogo godina u Evropi našli doduše pred strašnom sadašnjicom, ali i pred izgledima u božanstvenu budućnost. Borba, koju su Židovi pokrenuli protiv nacizma nije više osamljena, budući da su se priključile sve »savezne sile« (masoni i simpatizeri demokracije), kao što je to uvijek bivalo u vremenima najljepših dana židovske

povijesti. Ako bi Evropa dobila mir sličan onom iz godine 1918., to znači, da će do rata neminovno opet doći najkasnije za 10 godina. Zato je potrebno, da novu Evropu stvaraju »najbolje glave i umovi demokratskih i neutralnih vlasti« i naprave »vječno rješavanje« židovskog pitanja u Evropi tako, da budu židovska prava u novo preuređenoj demokratskoj Evropi zajamčena i osigurana«.

Dakle dru Goldmannu nije niti na kraj pameti, da Židovi dobiju svoju židovsku državu u Palestini ili na Madagaskaru!

(»*Hrvatsko Pravo*« God. I, br. 1, str. 4).

CRKVA I ŽIDOVI

Talijanska štampa je u posljednje vrijeme u više navrata donijela izvatke iz govora pojedinih istaknutih katoličkih ličnosti o Židovima i rasizmu. Ti izvadci su često tendenciozno citirani, tako da se ukazuje potreba naknadnih razjašnjenja. Takav je bio slučaj i s propovjeđu Msgra Cazzania, biskupa od Cremone koju je on izrekao prilikom Bogojavljenja. »*L'Osservatore Romano*« mjesto replike taj govor objelodanjuje u cjelini, da tako istakne pravu misao uglednog prelata.

Msgr. Cazzani je najprije govorio o fatalnom nepriznavanju i o strahovitom bogoumorstvu, mrskim progonima Židova protiv Mesije i njegovih učenika i protiv Crkve, koja se tek rađala, pa nastavlja:

»*Pazite dobro, braćo, ne podsjećam vas na sve ovo, da bi se još jače udarilo na Židove u ovim danima njihove velike tjeskobe. Kad bi to činio, radio bih protiv riječi i duha Kristova. Ne želim povećati tuge*

ucviljenoga. Ali je u današnjoj konfuziji potrebito, da jasno gledate na veliki historijski fakat i to u svijetlu naše vjere.

Ruka Božja je očita u povijesti, a osobito se na sjajan način očitovala u povijesti židovskoga naroda.

Taj narod, koji je malobrojan u usporedbi sa cjelokupnim ljudskim rodom, koji je inteligentan, radišan i prodoran, pomiješan je sa svim narodima, a da se ni s jednim nije stopio. Čudesno se prilogođuje građanskim i gospodarskim uvjetima svih naroda i vremena, ali nepokolebivom ustrajnošću čuva karakteristike svoga plemena i svoje organizacije i zajednicu oko sinagoga. Na taj način je on i nehotice svijetlo svjedočanstva božanskoga podrijetla kršćanstva.

Skoro u svojoj cjelini židovski narod zabacuje vjeru u Evanđelje, ali čuvajući i šireći svoje svete knjige u kojima se preko Proroka iznosi, da tako kažemo preventivna povijest Kristova, svjedoči za kršćanstvo, a sa svojim životom i samom povijesti ovaj narod potvrđuje riječ i samo božanstvo Kristovo.

Divni su vremeniti uspjesi napretka židovskoga naroda. Reklo bi se, da Bog ovome, nekada izabranom narodu i dalje drži obećanja blagostanja, budući da je on odbio blago vječnoga kraljevstva Kristova. Ali kada taj narod dosegne stanoviti stepen blagostanja i moći i kada se čini, da je blizu ostvarenju svoga sna o kraljevstvu Judinu, podiže se protiv njega oluja, koja u različitim oblicima obnavlja kazne, koje je prorekao Krist. Sjetimo se onoga, što se dogodilo u vrijeme Julijana Apostate, koji je pretendirao, da će Krista utjerati u laž, kad je pomagao Židovima, da bi u Jeruzalemu opet sagradili hram, okupiti se oko njega i obnoviti kraljevstvo Izraela. Iz jaraka iskopanih za temelje provalio je plamen kao iz vulkana, tako da je podhvat morao biti napušten. To je zabilježio također i poganski povjesničar Marcelin.

I sada su Židovi u najbogatijim zemljama predobili opsežnu i moćnu gospodarsku prevlast u trgovini, industriji i bankarstvu, a

negdje također i u politici, dok u isto vrijeme nastoje pod zaštitom bogatih i moćnih država da obnove kraljevstvo Siona. Ali, eto, podiže se protiv njih nova oluja.

To je uvijek znak ruke Božje, koja ipak, razumije se, ne posvećuje ekscese, koje na različitim mjestima počinja mržnja na Židove, isto kao ni onda, kad se služio sa Nabukodonozorom, da bi kaznio tada još izabrani narod, a da time nisu postale legitimnim sve okrutnosti i bezboštvo onoga moćnog babilonskog vladara. Kažu vam neki, da Crkva štiti i brani Židove s njihovim židovstvom.

T o n i j e i s t i n a .

Crkva je uvijek smatrala opasnim po vjeru i mir kršćanskih naroda miješanje s Židovima, doklegod oni ostaju Židovi. I radi toga nalazite staru i dugu tradiciju crkvenog zakonodavstva i discipline, kojoj je cilj, da obuzda i ograniči akciju i utjecaj Židova među kršćanima kao i dodir kršćana i Židova izolirajući Židove i nedozvoljavajući im vršenje onih služba i zvanja, preko kojih bi mogli dominirati ili utjecati na duh, odgoj i običaje kršćana. Ona se uvijek brinula za obranu, očuvanje i kršćanske vjere i običaja od očitih utjecaja Židova i ništa više.

Razumije se, da su vanjski oblici i strogosti crkvene discipline bili različiti prema prilikama zemalja, naroda i vremena, ali su duh i bit crkvene discipline s obzirom na Židove uvijek bili isti«.

Crkva je uvijek nastojala, da obrana od židovskih utjecaja ostane u granicama čovječnosti i ljubavi. Uvijek je molila i moli za obraćenje Židova i prima u svoju zajednicu sve one, koji iskreno prihvate Kristovu nauku.

Ovi pak moraju prekinuti sve veze s židovskim općinama i moraju se osloboditi od svakoga sudjelovanja i suradnje u kakvom god obliku socijalne suradnje s njima. I radi toga Židovi, koji se iskreno obrate,

nailaze na napuštanje, na averziju, a ne rijetko i na progon od njihove exbraće po židovstvu.

Crkva ne prihvaća i ne može prihvatiti materijalističkog rasizma, kojemu su duša i duh ovisni o krvi i koji ne priznaju gospodstva slobodne i razumne duše nad naslijeđenim instinktima, koji negira učinkovitost milosti preko gospodstva duha nad mesom, kao ni prevlast kršćanske ljubavi prema prirođenim simpatijama i antipatijama.

Oni iskreni konvertiti, pa došli oni od židovstva ili od poganstva od apostata ili od heretika, kad su jedamput kršteni, za Crkvu su kršćani kao i svi drugi i s njima se postupa kao i sa svim drugima, te njihove ženidbe s kršćanima imaju bit i efekte jednake kao i kod svih drugih«.

Msgr. Cazzani odbija prigovore, da je Crkva izmijenila kanonsko pravo u korist Židova. I danas kao i uvijek su u načelu zabranjene sve ženidbe s Židovima, pa i u današnjoj Italiji su ti brakovi redovito civilni. Tek u vrlo rijetkim slučajevima poslije obraćenja kojega bračnog druga i poslije nego što je postojao civilni brak Crkva je posebnom dispenzom sankcionirala takav mješoviti brak. »*Također i danas katolici, koji su svijesni naputaka Crkve, ne uzimlju u kućnu poslugu Židova, ne idu im u službu tako, da se miješaju s njima, a još manje povjeravaju djecu židovskim dadiljama ili ih daju na odgoj i obrazovanje židovskim učiteljima. A ako je u našim školama do nedavna bilo Židova nastavnika, to nije bilo krivnjom Crkve.*

Ali sigurno nije ljudski, a još manje kršćanski, kad se neki prerevni skandaliziraju nad djelima milosrđa i ljubavi ili iskazima samilosti prema ovim Židovima, koji su zakonima o rasi dovedeni u bijedan položaj, koji traži samilost. Skandalizirati se nad tim milosrđem znači zaboraviti ili ne razumjeti Kristove parabole o Samaritancu i dijeliti neljudsku intrasigentnost Židova, protiv koje je Krist ustao tom

parabolom. To znači ne shvatiti i ne osjetiti smisla one ljubavi, koja je praktičan bit Evanđelja«.

»*Budite mirni, jer je Crkva uvijek bila oprezna i spora da povjeruje u obraćenje Židova i ne običaje im podijeliti krštenja, ako ne poslije dugih i ozbiljnih kušnja. Ona je još sporija i opreznija, kada prilike vremena ili mjesta mogu navesti Židova ili nevjernika, da zatraži kršćanstvo s ciljem, da ukloni sve pregrade bilo radi računa, interesa, bilo radi strasti*«.

(»*Hrvatska Straža*« 17. siječnja 1939.).

CRKVA I RASIZAM

Jučer smo obećali, da ćemo se vratiti na značajnu propovijed o Židovima, koju je u povodu Bogojavljenja izrekao biskup od Cremone Msgr. *Cazzani*, jer je u njoj na pristupačan način izloženo stanovište Crkve prema Židovima.

Msgr. Cazzani upozorava na prigovore, da Crkva tobože favorizira Židove na štetu kršćana i to radi toga, što je osudila njemački rasizam, u ime kojega se progone Židovi. »*Pazite dobro, Crkva nije osudila i ne osuđuje ni jednu političku obranu sigurnosti i napretka rase ni bilo koju mjeru zakonske zaštite protiv pretjeranog i štetnog židovskog utjecaja u životu nacije, sve dok se ne povrjeđuju najviši zakoni ljudskoga bratstva i kršćanske ljubavi i dok se čini po razumnim kriterijama i u stanovitim uvjetima, tako da strogosti, koje su kod drugih potrebne, ne padnu na onoga, koji to nije zaslužio*«.

Msgr. Cazzani sada izlaže, što je rasizam, koji je osudila Crkva. To je antikulturni rasizam, koji diže nepremostive pregrade među ljudima i nastoji spriječiti svaki međusobni kulturni dodir naroda, a po tome spriječava i napredak. Taj rasizam mjesto crkvene nauke stavlja svoj materijalistički

filozofijsko-vjerski sustav. Taj sustav niječe božansku inspiraciju Biblije, zajedničko podrijetlo svih ljudi, istočni grijeh, univerzalnost otkupljenja, samo otkupljenje, božanstvo Kristovo i mjesto Boga stavlja božanstvo rase i krvi, koje determinira moral.

Kako Crkva može ne osuditi takav skup zabluda, a da kod toga ne izda svoju misiju čuvara i učitelja Kristove nauke?

Znači klevetati djelo i nakane Crkve, ako se takva osuda pripisuje političkim averzijama ili simpatijama. Nije krivnja Crkve, ako radi osude stanovitih doktrinarnih sustava protivnih katoličkoj vjeri izlazi kompromitiran i umanjen politički ugled neke države, koja se nerazborito upregla, da taj sustav podupire.

Crkva ne vodi politiku i nikada ne ulazi u politička pitanja, ako ne mora, i kada je to potrebito radi dodira religioznih pitanja s političkim radi naravi same stvari.

Radi toga je očito, da vjera kao ona, koja ima ljude i narode odgajati i voditi k održavanju zakona Božjih i k vječnom spasenju duša ne može, a da ne utječe na tolike ljudske djelatnosti u koliko sve one imaju biti podređene zakonu Božjem.

Prema tome vjerske vrijednosti jesu najviše u ljudskom životu i sve druge vrijednosti se umanjuju, gube vrijednost i propadaju, ako dođu u sukob s vjerskim vrijednostima.

Sjetite se onoga, što je rekao šef naše vlade narodu u Vicenci još dne 23. rujna 1923: » *Narod ne može postati velik, moćan i svijestan svojih dužnosti, ako ne prione uz vjeru i ako je ne smatra bitnim elementom svoga života*«.

Crkva se u svojoj misiji ne brine za oblike i političke sustave pojedinih država ili režima. Ona se suživljuje sa svakim oblikom političke vladavine i nastoji sa svakim održati mirne odnose, ako joj dozvoljavaju, da u svijetu razvija svoju božansku misiju. U stvari, budući da u modernom svijetu nije moguć apsolutno katolički oblik vladavine, Crkva ugovara i zaključuje svoje konkordate sa bilo kojim režimom, koji na to pristaje: s autoritativnim i sa demokratskim režimom.

Svojim konkordatima Crkva se ne kani povezivati ni s jednim političkim oblikom od različitih političkih režima različitih država niti se stavlja u bilo čiju službu. Ona jedino ide za tim, da zaštiti slobodu i dostojanstvo svoje službe među narodima, da si također osigura i vremenita sredstva svoje duhovne misije, da zaštiti slobodu vjernika na ispovijedanje i izvršavanje nauke Evanđelja i suradnje s istom Crkvom oko očuvanja i utvrđivanja kršćanskoga života pomoću vjerskoga odgoja puka i omladine. To je isto, što i kazati, da Crkva želi braniti i štititi onaj neophodni dio kršćanskoga života, koji se sada zove Katolička Akcija.

Msgr. Cazzani ističe poštovanje Crkve prema vlasti. *Ona ne nalaže vjernicima, da ustaju protiv bilo kojega režima, ali im ipak pušta slobodu političkih mišljenja, kad ona nisu u sukobu s propisima vjere i kršćanskoga morala*.

»*Ali Crkva se ne može uzdržati, a da ne osudi doktrinu, koja se protivi otkrivenoj istini, čiji je ona čuvar. Ona to ne može propustiti ni iz obzira prema političkim vlastima, koje su je inače spremne podupirati, pa makar one i u drugom pogledu bile zaslužne za samu Crkvu. Nikakva zasluga prema Crkvi ne može se isticati, da bi joj se začepila usta kod isticanja i obrane njezinih božanskih istina. Crkva osuđuje i izopćuje i svoje biskupe, patrijarhe, a kad treba i svoje*

kardinale, ako se zalažu za nauke protivne Crkvi. I u istinu Crkva je prije nego što je osudila njemački rasizam svečano osudila bezbožni komunizam, naučavan, podupiran i provođen od Sovjetske Rusije, Meksika i crvene Španjolske.

A kada su u Francuskoj neki naivni katolici, zavedeni bljeskom socijalnih reforma, koje su nužne, pokazali da će se skoro pustiti zavesti od zasjede pružene ruke sa strane komunista — treba istaknuti — da je baš sv. Otac dao znak na uzbunu, protestirajući i ističući, da katolici ne mogu biti saveznici bezbožnih komunista, ni po programu, ni po kakovom političkom ili socijalnom sporazumu«.

Msgr. Cazzani upozorava i na *Kanon* 2335 *protiv masonerije. »Crkva ne zaboravlja, da je masonerija uglavnom bila stvorena i podupirana od Židova, a zna se, da su u masoneriji skupa s Židovima surađivali možda i oni, koji danas žele izazvati nepovjerenje i antipatije prema Crkvi optužujući je da favorizira masone i Židove*«.

Msgr. Cazzani upozorava vjernike, da se čuvaju političkih prigovora Crkvi. Neka ne zaborave, da su *Židovi samoga Krista dali osuditi na smrt radi politike.* Ljubav prema Crkvi i domovini dadu se dovesti u divan sklad.

»Zahvalimo Bogu, da je konkordat, jedan od najboljih što postoje, u našoj domovini dokrajčio bolni sukob između Crkve i države i da nam je dao načina, da možemo živjeti i širokim srcem razvijati blagotvornu harmoniju dviju ljubavi, one prema Crkvi i one prema domovini.

I molimo, molimo. Molimo skupa po nakanama sv. Oca za obraćenje i Židova i komunista i masona i progonitelja Crkve i za našu braću u vjeri, koja u bilo kojem kraju svijeta trpe od progona«.

(»*Hrvatska Straža*« 20. siječnja 1939.).

CRKVA I ŽIDOVI

Propovijed kremonskoga biskupa u cijelosti, prevedena prema »*L'Osservatore Romano*«:

Znate li, zašto se optužuje Crkva, da je sklona Židovima, a to na štetu kršćana? Zato jer je Crkva osudila pretjerani njemački rasizam, a u njegovo se ime u Njemačkoj oštro progoni Židove.

Ali, pazite dobro. Crkva nije osudila niti ne osuđuje nijednu političku obranu cjelovitosti i blagostanja rase, nijednu zakonsku opreznost i predusretljivost protiv prekomjernog i škodljivoga utjecaja Židova u životu Nacije, dok se samo ne gaze vrhovni zakoni čovječanskog bratstva i kršćanske ljubavi, nego se to čini po razumnim kriterijima i pod uvjetima koji nisu prestupnički tako, da oštrina zakona, koji se smatraju nužni za neke, ne pada na one, koji toga ne zaslužuju.

Crkva je osudila onaj pretjerani i separatistički rasizam, koji hoće da podigne neprelazne ograde mržnje odvratnosti nacionalnog i rasnog egoizma među narodom i narodom, plemenom i plemenom. Takav pretjerani rasizam svršio bi time, da presiječe tijek napredovanja ljudske civilizacije, da zapriječi, te svaki narod i svako pleme nosi tome progresu svoj posebni doprinos, po svojoj vlastitoj naravi, po svojim nadarenostima i običajima, po svojoj marljivosti i da bi se svaki mogao koristiti doprinosom svih i doprinosom svakoga. Crkva je osudila pretjerani njemački rasizam, koji hoće da se doktrinalno izgradi na temeljima jednoga filozofskog i religioznog sistema, koji niječe katoličku vjeru i kršćansku civilizaciju. To je materijalistički sistem krvi kao sistem, koji određuje i rađa sav ostali život, bio on intelektualan, socijalan ili individualan. To je sistem, koji niječe vrhunaravni red, božansku objavu i božansko nadahnuće Svetoga Pisma; niječe stvaranje i rodno jedinstvo ljudskoga roda; niječe istočni grijeh i univerzalnost otkupljenja, štaviše i samo otkupljenje, prema tome božanstvo Kristovo

kao i božanstvo njegovoga evanđelja i njegove Crkve. Niječe opstojnost jednoga osobnog Boga, različnoga od svijeta. Svodi besmrtnost duše na rasni kontinuitet krvi pokoljenja, koja dolaze jedno za drugim. Božanstvo Boga zamjenjuje božanstvom rase i krvi, koja rađa pravo i određuje moral i na koncu praktički dolazi dotle, da mora dohvatiti nečovječno sakaćenje sterilizacije da onemogući rođenje drugoga jednog ljudskog plemena.

Kako može Crkva ne osuditi kompleks tolikih zabluda, a da ne izda svoju misiju čuvarice i učiteljice božanske nauke Kristove?

Znači klevetati rad i nakane Crkve, ako se takva njezina osuda pripisuje ciljevima političkih simpatija ili antipatija. Nije krivnja Crkve, ako iz njezine osude izvjesnih naučnih sistema protivnih katoličkoj vjeri može da uslijedi kompromitiran ili umanjen politički prestiž jedne Države, koja se neoprezno založila da ga brani.

Crkva ne vodi politike niti ulazi kada u politički red, osim tamo i kada je to potrebno radi spletenosti vjerskih problema s političkim problemima po naravi samih stvari. Jer je jasno, da vjera, koja mora odgajati i voditi ljude i sunarodnjake za to, da drže Božje zakone i da se brinu za vječno spasenje svojih duša, ne može ne utjecati na sva područja ljudske djelatnosti, ukoliko se čitava ljudska djelatnost mora podvrći božanskome zakonu.

Prema tome su vjerske vrijednosti najviše u ljudskom životu i sve druge vrijednosti postaju slabe, nevrijedne, gube se, kad se stavljaju u protucijenje s vjerskim vrijednostima.

Neka se dozove u pamet ono, što je rekao predsjednik naše vlade narodu u Vicnci 23. rujna 1923.: »Jedan narod ne može postati velik i jak, svijestan svoje sudbine, ako se ne priljubi uz Vjeru i ne smatra je elementarnim počelom svojega života.«

Crkva se u svojoj misiji ne obazire na oblike i političke sisteme različnih državnih režima. Ona se suživljuje sa svakim oblikom političke vladavine i nastoji da zadrži prema njemu potpun onaj miroljubivi odnos, koji joj dopušta da razvija u svijetu svoju božansku misiju. I doista Crkva, budući da je apsolutno katolički režim praktično nemoguć u današnjim državama, sklapa svoje konkordate sa svakom vladom, koja na to pristane: s autoritativnim režimima jednako kao i s demokratskim režimima.

I sa svojim konkordatima Crkva se ne kani vezati na političke oblike različnih državnih vladavina niti se staviti u službu jednoga više nego u službu drugoga. Ona ide samo za tim, da štiti slobodu i dostojanstvo svoje službe među narodima, da si osigura također i vremenita sredstva koja su potrebna za njezinu duhovnu misiju, da štiti slobodu vjernika tako, da mogu ispovjedati nauku evanđelja i živjeti po njoj te surađivati sa samom Crkvom na tome, da se sačuva i utvrdi kršćanski život s vjerskim odgojem omladine i naroda.

Znači to isto, što i reći, da Crkva brani i čuva barem onaj najmanji dio kršćanskog života, koji se danas zove Katolička Akcija, koja je pod različnim oblicima i pod različnim imenima uvijek djelovala u Crkvi i nema nikakvih užih veza bilo s kojom političkom strankom niti u prošlosti niti u sadašnjosti niti u budućnosti.

Crkva ne smeta niti škodi i jednoj političkoj vladavini, kad može nesmetano i slobodno da izvršuje svoju misiju, nego koristi svima, jer uči vjernike da priznaju i poštuju vlast Države u onome obliku političke vladavine, koji ona ima u njihovoj domovini i da surađuju s njom na zajedničkom dobru njihove vlastite domovine. Ona ne zapovijeda vjernicima jedne Nacije, da ostave jednu političku vladavinu svoje zemlje za volju druge, nego pušta svoje sinove, da pristaju uz politička mišljenja, dokgod ona ne protuslove istinama vjere i ćudoređa.

No ništa ne može zadržati Crkvu, da ne osudi nauku, koja je protivna objavljenoj nauci, koju ona čuva, pa makar bile kakve mu drago političke vlasti, koje su se založile, da propovijedaju tu nauku, štaviše bili po srijedi ne znam kakvi obziri zaslužnosti za samu Crkvu. Ne može se pozivati ni na kakvu zaslužnost prema Crkvi zato, da joj se začepe usta, da ne može propovijedati i braniti svoje božanske istine. Crkva osuđuje i ekskomunicira pače i same svoje biskupe i patrijarhe, a dogodi se i kardinale, ako postanu hranitelji nauka, koje su protivne vjeri. Crkva je osudila i Henrika VIII. Engleskog, koliko god je on prije toga zaslužio častan nadimak »Defensor fidei« i kakogod je odvodio u skismu čitav jedan veliki narod, koji je Crkvi dao toliko svetaca.

I doista još prije nego je osudila njemački rasizam Crkva je svečano osudila komunizam, što ga ispovijeda Savez Sovjetskih Republika u Rusiji, Meksiko i Crvena Španjolska.

I kad su se u Francuskoj neki naivni katolici obuzeti sjajem reforma, koje se nameću, pokazali gotovi, da se uhvate u zamku komunističke »pružene ruke« — ne treba to prešutjeti ni zaboraviti — bio je upravo Papa prvi, koji je dao znak za uzbunu niječući, da bi se katolici mogli ujediniti s komunistima, bezbožnicima po programu, ni za volju kakve socijalne ili političke nakane. I još danas je u potpunoj snazi ekskomunikacija Kanona 2335 protiv onih, koji su upisani u sekte zavjerene protiv Crkve i zakonitih civilnih vlasti, poimence protiv pristaša slobodnih zidara. A Crkva zna, da je slobodno zidarstvo stvorilo, da slobodno zidarstvo podržava židovstvo u prvome redu. I možda su među slobodnim zidarima surađivali protiv Crkve i oni, koji danas hoće, da podignu nepovjerenje i antipatije protiv Crkve optužujući je, da brani slobodne zidare i Židove.

Niti se može baciti Crkvi na leđa odgovornost za čine ili riječi ovoga ili onaga katolika bio on svjetovnjak ili duhovnik. Ne čudite se i ne sablažnjujte se, predragi, vidite li, da se s različnih strana i ne rijetko

ponavljaju optužbe protiv Crkve, političke optužbe i to u najrazličitijem često i protuslovnom smislu.

Crkva je mistično Tijelo Kristovo i mora živjeti Njegovim životom u svijetu kroz sva vremena i u svim narodima. Sjetite se, da su Židovi neprijatelji Kristovi, dok su htjeli da ga osude na smrt, jer nije htio, da se učini Mesijom prema njihovim predrasudama. Mesijom koji bi kroz prste gledao njihove grijehe i strasti, nastojali pred narodom da ga prikažu kao protivnika Mojsijeva kao prijatelja rimskog imperija, a pred Pilatom su ga optuživali, da je neprijatelj Cezarov i da se htio učiniti kraljem protiv rimskog imperija.

Sjetimo se Triju Mudraca koji su primicije našega poziva na vjeru i proživljujući ponovno žar njihove vjere prinesemo i mi Kristu Otkupitelju zlato ljubavi, tamjan molitve, mirhu mrtvenja i kršćanske stalnosti.

Budimo čvrsti u svojoj vjernosti prema Crkvi i njenom učenju i ne dajmo se pokolebati ili ohladiti u ljubavi prema našoj domovini od izvjesnih optužbi i klipova bačenih pred noge djelima Crkve.

ŽIDOVSKI STATUT U FRANCUSKOJ

Dne 18. listopada objavio je »*Journal Officiel*«, službeni list francuske vlade, statut Židovima u Francuskoj. U isto vrijeme je vlada preko oficiozne agencije »*Havas*« izdala za javnost obavijest, u kojoj se kaže:

»*Vlada je pri svom radu ponovne nacionalne izgradnje morala od prvoga dana proučavati pitanje Židova i stanovitih stranaca, koji su time, što su zloupotrebili našu gostoljubivost, ne malo doprinijeli našem porazu.*

Posvuda, a naročito u javnim službama i uza sve časne iznimke, kojih je primjere svatko mogao navesti, utjecaj Židova bio je podmukao i konačno razoran.

Svi promatrači se slažu u konstataciji zlokobnih učinaka njihove djelanosti tokom prošlih godina, dok su imali pretežnu ulogu u vođenju naših javnih poslova. To su činjenice, koje iziskuju djelatnost vlade, koja provodi uzvišeni zadatak francuske obnove.

Čitava vlada je apsolutnom vedrinom protiv svakih represalija. Ona poštuje osobe i imetak Židova. Ona im jedino zabranjuje vršenje stanovitih funkcija: socijalnih, vlasti, uprave i odgoja, budući da je iskustvo pokazalo vladi kao i svim nepristranim duhovima, da Židovi sve to vrše uz takve individualističke tendencije, koje idu sve do anarhije.

Naša nevolja nameće nam dužnost da ponovno okupimo francuske snage, kojima je dugo nasljedstvo fiksiralo značajke. Ne radi se o lakim osvetama, nego o neophodnim mjerama sigurnosti.

Uostalom, vlada će od ovih ograničenja, koje je propisala u životnom interesu Francuske, moći osloboditi one Židove, koji su zaslužni za domovinu.

I ova rezerva pokazuje, u kakvom je duhu čovječnosti vlada nastojala urediti jedno od pitanja, koje u današnjim poteškoćama dobiva univerzalni značaj. Tim riječima je francuska vlada iznijela misli, koje su je vodile kod izrade židovskog statuta, koji sadrži ove odredbe:

Čl. 1. Židovima su smatrani svi oni kojima su od djedova i baka troje Židovi, kao i oni kojima su dvoje od djedova i baka Židovi, a sami su židovske vjeroispovijesti.

Čl. 2. nabraja javne službe, u koje *Židovi nemaju pristupa.*To su ovi položaji: *šef države, ministri, državni savjet, narodno vijeće Legije časti, kasacioni sud, računski sud, vrhovne uprave ruda, saobraćaja,*

financija, prizivna sudišta, sudovi prve instancije, svi sudovi u profesionalnim ustanovama, sva izabrana tijela na temelju državnih zakona. *Isto tako Židovi ne mogu vršiti visoke položaje ni u administraciji uključiv tu i kolonije. Posve su isključeni iz nastavničkog tijela, a isto tako iz časničkog zbora kopnenih, pomorskih i zračnih vojničkih snaga. Židovi ne mogu biti upravitelji ni visoki činovnici poduzeća, koja primaju bilo kakvu državnu pomoć.*

Čl. 3. određuje iznimke, koje se mogu dozvoliti jedino na temelju vojničkih zasluga i odlikovanja.

Čl. 4. dozvoljava Židovima vršenje slobodnih zvanja i nižih državnih služba, u koliko i taj broj ne bude ograničen. Za taj slučaj bit će donesene posebne odredbe.

Čl. 5. određuje, da Židovi ni uz kakav uvjet ne mogu biti direktori, vlasnici, urednici novina, časopisa ni agencija, a isto tako ne mogu obnašati slične službe u kinematografskim poduzećima, kazalištima i radiju. O tome će biti donesene posebne odredbe sa strogim sankcijama za njihove prekršitelje.

Čl. 6. određuje, da Židovi nikako ne mogu biti predstavnici staleških tijela profesija nabrojenih u čl. 4. i 5.

Čl. 7. govori o prestanku funkcija državnih službenika, koji su obuhvaćeni ovim zakonom. U roku od dva mjeseca svi oni moraju predati dužnost. Oni koji imaju 15 godina službe dobit će penziju u omjeru s godinama službe, dok će oni s manje godina službe dobiti otpremninu, koja će se posebno odrediti.

Čl. 8. određuje, da jedino vlada na temelju dolične motivacije može izuzeti od odredaba ovoga zakona Židove, koji su na kulturnom polju iskazali »izvanrednih usluga francuskoj državi«.

Čl. 9. određuje, da se ovaj zakon odnosi na Alžir, kao i na sve protektorate, kolonije i teritorije pod mandatom.

Istovremeno je objavljen zakon ostvaranju koncentracionih logora za Židove,koji nisu francuski podanici. Strani Židovi mogu također biti internirani u unutrašnjosti Francuske. Time je kompletirano ovo francusko zakonodavstvo, koje se odnosi na Židove. Naime, treba nadodati, da je nedavno ukinut »zakon Cremieux«, kojim su Židovima u Alžiru bila podijeljena prava ista kao i Francuzima, što je u velike izazvalo tamošnje Arape. Isto tako su nedavno bila uvedena ograničenja nekih slobodnih zvanja, kao primjerice liječništva, jer su već prije dva mjeseca bila uvedena znatna ograničenja za sve strance, koji vrše liječničku službu u Francuskoj.

Ovim zakonom bit će uvelike udovoljeno onoj struji francuskog javnog mišljenja, koje je već godinama tražilo ograničenje djelatnosti stranaca u Francuskoj. Tako i sada neki listovi stalno donose zahtjeve, da se — primjerice — svim strancima zabrani vršenje novinarskog poziva u Francuskoj. K tome će ovaj zakon u velike zadovoljiti golem dio francuskog časničkog zbora, koji se još sjeća Dreyfussove afere, koja je bila tako udešena, da je u očima masa bila smanjila ugled vojske, koja je eto sada doživjela zadovoljštinu, koju je doista i zaslužila, jer je bila jedna od najzdravitijih snaga Francuske. Židovski statut za Francusku odista predstavlja veliku i naglu promjenu. Pred dvije godine je vlada Pučke fronte objavila »zakon-dekret«, koji teškim kaznama udara na sve one, koji bi vrijeđali »stanovnike Francuske« bez obzira na njihovu vjeru i podrijetlo. Danas su ti »stanovnici Francuske« (Blum i drugovi) isto tako zakonom-dekretom stavljeni u poseban položaj. Oni su uklonjeni od značajnih nacionalnih funkcija, dok im je ipak ostavljena sloboda zarade i privređivanja. To se dogodilo radi toga, što je Francuska u sretnom položaju da joj je to moguće, jer je njezin srednji stalež dosta jak i gospodarski razvijen, te se u njoj problem Židova postavlja u prvom redu na kulturno-političkoj, dakle sasvim na drukčijoj osnovici, nego li u nekim krajevima Srednje Europe.

(»*Hrvatska Straža*« 24. listopada 1940.).

MAURRAS O ŽIDOVIMA U FRANCUSKOJ

Židovski statut u Francuskoj nije izazvao mnogo komentara. Neki listovi su se ograničili na reprodukciju vladinih tekstova, dok su drugi iznijeli podatke o doista velikom utjecaju Židova u francuskoj politici i kulturi. Ideološke osvrte donose samo royalistički listovi, koji su uvijek otvoreno zastupali misao o potrebi ograničenja utjecaja Židova u javnom životu Francuske.

Sam Charles Maurras je napisao vrlo zapaženi komentar, koji su vrlo nepotpuno citirali i neki zagrebački listovi. Maurras ističe, da se francuski zakoni protiv Židova odlikuju time, što oni ne diraju ni vjeru Židova, ni njihovu krv, ni njihov imetak. On je uvijek razlikovao između antisemitizma rasnog i antisemitizma državnog.

Glavna briga francuske vlade bila je ukloniti židovski utjecaj na području odgoja i morala. Statut ide za tim, da bi pobijao duh modernog Izraela, njegov zakulisni utjecaj i konačno vodeću ulogu kao i vječne tendencije tolikog stupnja individualizma, da to dovodi do anarhije.

Francuska vlada nije zaboravila na dva čvrsta stupa židovske prevlasti, koje je definirao glasoviti Bernard Lazare, organizator afere *Dreyfuss*, a koji je i sam bio Židov. Prema njemu Židov je a) »agent revolucije« i b) »konzervator samoga sebe« (Iz djela spomenutog pisca pod naslovom: »*Antisémitisme et ses causes*«).

»*Na koji je način Židov konservator samoga sebe? — pita Maurras. Na koji način on uspijeva očuvati sebe? Ne radi kod toga samo njegov duh. Tu ima i nešta materijalna, a to su navike, običaji, tradicije. To su običaji i moral, koji su naslijeđeni, ali i predani. To su bez sumnje plodovi duha, ali i različiti od njega*«. »*Mi smo* — nastavlja Maurras — *pred pola stoljeća napisali*: »*Kad pustite jednoga Židova u neke*

novine u roku od šest mjeseci tamo ih je šest, u roku od godine dana dvanaest i tako postepeno dalje ... Jedva, da smo pretjerali.

Mjesto novina, uzmite riječi ured, uprava, trgovina, industrija, salon, kuća i zbit će se to isto. Ta neusporediva solidarnost bit će pojačana našim kletskim uživanjem u samoći, u »odvojenoj skupini«, a divljenju »osamljenom vitezu«.

Protiv jednoga Francuza svi Židovi znadu stvoriti jedinstvenu skupinu. Za Židova postoje samo Židovi i tome nekakvi Francuzi u pravilu sami, odvojeni. Partija je vrlo nejednaka. I neće se ništa postići, dok se ne uoči i ova strana problema«.

Sada se u Francuskoj radi na tome, kako bi se Židovima spriječilo vršenje uprave državom i sudjelovanje u djelu formiranja francuskih savjesti. »*Ništa* — piše dalje Maurras — *nije mudrije od toga i treba se nadati, da će se postupati tako, da ćemo biti pošteđeni od rekriminacija i tužaljki o povredama sve tih prava ljudske ličnosti. Nigdje u zvijezdama ni u dubinama savjesti nije zapisano, da je za ljudsku osobu uvredljivom, ako ne može postići upravu ili vlasništvo nekoga kazališta ili kinematografa, nekoga lista ili sveučilišta. U prava ljudskih ličnosti zasijecaju moral, vjera, razum. Židovski statut ne traži od Židova, da kažu kako 2 više 2 daju 5. Neće se tražiti, da pogrde židovsku vjeru, da pišu ili govore protiv istine i časti. Dok se pridržavamo ovih ograničenja mi smo gospodari kuće, koju dogradiše naši predci davši za nju svoj znoj i svoju krv. Mi imamo apsolutno pravo, da postavimo svoje uvjete nomadima, koje primismo pod naš krov. Mi također imamo pravo, da fiksiramo granice u okviru kojih se pruža gostoprimstvo, koje mi možemo i ne iskazati.«*

Što se tiče *zaplijenjenih dobara obitelji Rotschild*, Maurras predlaže, *da bi taj imetak,* (kao i dobra drugih Židova, koji su radili protiv Francuske, a sada su je ilegalno napustili), *bio upotrijebljen u korist seljaka, poboljšanja njegova položaja kao i obrađivanja majke zemlje.*

Bio bi to akt visokog moralnog značenja, kad bi se anonimni, nomadski, lutalački imetak upotrijebio za oslobođenje najmanje pomičnog i u najvišem smislu pravog vlasništva t. j. zemljoposjeda. To bi narodu zemlje pokazalo, koliko se država brine za njega, koliko se pouzdaje u njega i koliko ga voli, kao i to, da se želi izgraditi, oblikovati, naslanjajući se na fizičke temelje domovine i na seljaka, koji je njihova duša.

»*Najkozmopolitskija od svih revolucija, ona koju glupost još uvijek nazivlje francuskom, nije se mogla održati na našem tlu, nego jedino radi toga, što je seljaku, koji je dobio zemlju, garantirala, da inu posjed neće biti oduzet. Taj račun interesa bio je onaj faktor, koji je tako dugo i tako previše dugo podržavao golemu našu nesreću. Zašto se ne bi sličnim postupkom konsolidirala, simbolizirala i dobročinstva nacionalne revolucije iz ovogodišnjeg mjeseca srpnja?*«

Kako vidimo Maurras ne ide za osvetom Židovima (njega je Leon Blum držao šest mjeseci u zatvoru), nego on zamišlja čitav *program duhovnog osamostaljenja i oslobođenja Francuske, prave nacionalne revolucije*, koja bi imala crpsti svoju snagu iz puka, a u prvom redu iz sela. Njegove formulacije su vanredno zanimljive, pa je vrijedno zabilježiti ih, ne mijenjajući ništa od načelnog stanovišta prema Maurrasovim spisima.

Činjenica je, da je Maurras jedan od najlucidnijih političkih ljudi suvremene Francuske, da su posljednji događaji posvema opravdali njegovu kritiku ideja i prakse Treće Republike. Radi toga je uvijek korisno čitati, što i o židovskom pitanju piše taj danas najizrazitiji politički pisac Francuske.

(»*Hrvatska Straža*« 29. listopada 1940.)

IZJAVA PREDSJEDNIKA VLADE DRA STOJADINOVIĆA O ŽIDOVSKOM PITANJU U JUGOSLAVIJI

Interview u pariškom »Petit Parisienu«

Paris, 23. I. 1939. »*Petit Parisien*« objavljuje razgovor svog specijalnog dopisnika s predsjednikom vlade dr. Milanom Stojadinovićem i o židovskom pitanju. U tom razgovoru stoji slijedeće:

Pošto su u inozemstvu kružile vijesti o eventualnim mjerama protiv Židova u Jugoslaviji, bio sam u mogućnosti da dobijem od predsjednika vlade dra Stojadinovića ove izjave:

»*Nema antisemitizma u Jugoslaviji*« — to su netočne vijesti. Antisemitizam ne postoji u Jugoslaviji. Osamdeset hiljada jugoslovenskih Židova živi u savršenoj ravnopravnosti s ostalim građanima. Ono što je točno to je, da se mi nalazimo u jednoj zasebnoj situaciji, pošto smo pretekli većinu naroda na putu primanja i pomoći u korist političkih bjegunaca. Ima skoro dvadeset godina, što smo ih primili i što podnosimo *teret ogromne ruske emigracije,* koju smo primili poslije političkih promjena, do kojih je došlo u Rusiji krajem rata i poslije političkih promjena, do kojih je došlo u Rusiji krajem rata i poslije rata. Naši izdaci za primanje čitave ove emigracije, za uzdržavanje siromašnih, za prehranu staraca, za školovanje djece, da samo to navedem, *čine ogromne svote,* i jedan dio tih izdataka, naročito onaj, koji se tiče staraca, djece i ratnih invalida, nastavlja teretiti naše budgete. Da li bi jedna zemlja još nova kao što je naša, koja ne raspolaže nagomilanim bogatstvima, mogla da uzme u razmatranje, da ovim izdacima doda terete za nove bjegunce, koje malo koja zemlja u tolikoj mjeri podnosi? Postaviti pitanje, to znači dati odgovor. Čim se pojavi problem

koji proizlazi iz događaja u Srednjoj Europi, naša je vlada dakle, morala da stavi do znanja, da nova emigracija ne može biti upravljena k Jugoslaviji. Dakle nema nove skorašnje odluke. Nikakve. Dodajem u ostalom, kad bi se, i u pretpostavci postavilo *pitanje primanja židovskih bjegunaca,* vjerojatno, da bi *jugoslavenski Židovi bili prvi, koji bi se tome oprli, kako se ne bi dogodilo, da se eventualno pojavi kod nas ono, što ja ponavljam kod nas nepostoji: antisemitizam.* Pošto smo naše stanovište prije nekoliko mjeseci iz nužde zauzeli, to stanovište ostaje nepromijenjeno. *Sve dok Židovi budu davali dokaza o lojalnosti, što je uvijek naprimjer bio slučaj s beogradskim Židovima, pitanje se ne postavlja.* Budućnost će dakle zavisiti od samih Židova. *Jedino nedostatak lojalnosti od njihove strane mogao bi promijeniti situaciju.*Vlada nije donijela nikakove zasebne mjere o izgonu ili o zabrani ulaska u zemlju. Privremeno odobrene vize turistima ili tranzitne vize *za* ukrcavanje naročito u pravcu Amerike, očigledno ne smije da se od strane zainteresiranih pretvore u sredstvo za trajan boravak u zemlji. Ako su vlasnici takvih viza morali biti pozvani na poštivanje zakona, očigledno nema u tome nikakove nove mjere, koja bi bila inspirirana novim antisemitizmom. Francuzi rado odgovoraju kada su previše mnogobrojne osobe koje mole za nevoljnike: »Mi imamo svoju sirotinju«, mi *Jugoslaveni imamo i to odavno naše bjegunce sa svima teškoćama, koje je ta stvar donijela i koje još donosi.* Poznato je što to znači i u Francuskoj, gdje je prije nekoliko dana Bonnet jasno govorio o ogromnim izdacima, koje vi plemenito podnosite zbog priticaja bjegunaca, koje ste primili«.

OBZIRNA JUGOSLAVIJA PREMA ŽIDOVIMA

»Volksruf« list njemačkog obnoviteljskog pokreta u Novom Sadu donosi članak o židovskom pitanju u Jugoslaviji.

»Prije svega »*Volksruf*« ističe, da štampa Jugoslavije mnogo piše o gornjoj temi, ali da je rješenje židovskog pitanja, čini se, naišlo na velike poteškoće. Iako jugoslavenski krugovi veoma dobro znadu, kako štetan uticaj vrše Židovi na kulturni i privredni život, ipak nije ništa značajnije poduzeto, da zemlja bude oslobođena od židovskih, utjecaja. »*Volksruf*« tvrdi, da i ono malo poduzetih mjera ne će dati velike praktične koristi, jer će dosjetljivi Židovi znati izigrati zakone, a osim toga, i pored numerus klaususa na srednjim školama i sveučilištima Židovima se u praksi dozvoljava posjećivanje kako srednjih škola, tako i sveučilišta. Ne želeći ispitivati, koje to sile ometaju konačno rješenje židovskog pitanja u Jugoslaviji konstatira se, da se židovski utjecaj osjeća na svim poljima javne djelatnosti. »Volksruf« izražava nadu, da Srbi, Hrvati i Slovenci ne će još dugo čekati na to da Židove eliminiraju iz kulturnog, privrednog i ostalog javnog života, i to vrlo temeljito«.

Njemačko stanovište o židovskom pitanju je poznato. Mi znamo, da je *nacional socijalizam sa najvećim uspjehom vodio borbu protiv Židova,* i da je i danas vodi, tvrdi »Volksruf«. Ne postoji problem židovstva u Njemačkoj, ali postoji taj problem za Nijemce, koji žive izvan Reicha. Mi zato — piše njemački list — nećemo više pitati odgovorne državnike među Srbima, Hrvatima i Slovencima, da li će naše opomene i objašnjenja imati toliko uspjeha da Židove sasvim eliminiraju i učine neškodljivim, ili će se zadovoljiti s nekim prividnim rješenjem.

Nijemci ne mogu čekati dok Beograd ili Zagreb ne nađe zdravo rješenje, i samostalno će zauzeti stav ukoliko ih se tiče rješenje ovog pitanja.

»Volksruf« ističe, da i danas ima Nijemaca, koji se tuže, što židovsko pitanje kod nas nije rješeno, ali još uvijek marljivo prodaju svoju robu Židovima, i još marljivije kod njih kupuju. »Volksruf« predlaže da Nijemci bojkotiraju židovske liječnike, advokate, trgovce, lihvare i špekulante, i s njima prekinu svaku poslovnu vezu. Njemačka djevojka ne smije više služiti kod židovske porodice, a isto tako, radnici i privatni činovnici ne smiju više raditi kod židovskih poduzeća. »Volksruf« završava ovako: »Mi više nećemo čekati na mjere, pravilnike i zakone. Mi, Nijemci, imamo zakone, koje nam propisuje naš pogled na svijet. A onaj koji želi da bude u tome izuzetak, neka ne kaže, da nama pripada«.

»*Volksruf*« u listopadu 1940.

ŽIDOVE TREBA I KOD NAS....

»U našem društvenom i privrednom životu *imaju Židovi još uvijek upliva.* Njihov utjecaj na privredni život naroda ogroman je. Ako znamo, kakvu ulogu vrši privreda u općem narodnom životu, onda možemo shvatiti, kakav je upliv Židova na svu našu društvenu cjelinu. Isto ono zlo, koje je zavladalo uplivom Židova u cijeloj zapadnoj Europi, to isto zlo osjeća danas i naša narodna zajednica. Svi *događaji zadnjeg vremena kao na pr. spekulacija na tržištu hrane, izbijanje stanovitih nereda i nezadovoljstva u širokim slojevima naroda, vuče svoj korijen od Židova.*

Činjenica da su *Židovi danas naše najveće društveno zlo,* dade se vrlo lako objasniti time, što su se oni uglavnom doselili u ove

krajeve, ne zato da narodu koriste ili podignu njegov privredni život na viši stupanj razvitka, već da svojim radom osiguraju sebi bogatstva«.

»*Ovo pljačkanje našega naroda od strane Židova,* vršeno je uz potporu i pomoć ovdašnje masonerije. Masoni su bili oni, koji su sjedili na vrhovima svih naših privrednih institucija, čija je zadaća bila u tome, da pruže svaku pomoć židovskim parazitskim poslovima. Osobito naši najveći novčani zavodi, čiji je utjecaj na državne vlasti i opći privredni život bio ogroman, nalazili su se u rukama Židova odnosno njihovih eksponenata masona«.

»Kolika je to nesreća za narodni život ako Židovi imaju utjecaja i čak vode narodnu privredu, najbolje nam dokazuje današnja poražena Francuska. Zagospodarivši francuskom privredom, Židovi su zagospodarili javnim životom Francuske. Oni su preko svojih agenata masona *uspjeli da otruju francusku inteligenciju, a preko ovih i francusk oradništvo*«.

»Židove treba i kod nas staviti ... treba im onemogućiti svaki daljni upliv na naš privredni život. Treba ih maknuti iz svih javnih služba, preko kojih oni i danas truju naš narodni život.

Zar nije danas svakomu jasno, da su Židovi oni, koji u našem narodu šire marksizam, ruše svaki moralni i politički autoritet našeg narodnog vodstva. Židovi su oni, koji moralno razaraju našu narodnu zajednicu. U današnjim teškim vremenima, kad se svaki narod zatvara u krug svojih vlastitih interesa, potrebno je da i hrvatski narod radikalno raščisti sa svim elementima, koji su strani našoj narodnoj duši. Židovi, masoni i razni marksisti, nemaju ništa zajedničkog s osjećajima i s dušom našega naroda. Oni ne mogu ni u kojem obliku da ojačaju ili usreće našu

narodnu zajednicu. *Oni su otrov, koji je kroz historiju trovao narode i ogorčavao život čovjeku na zemlji.* S time moramo biti jednom za uvijek na čistu«.

»Zar nismo svjedoci, kako uz Francusku, i ostale »demokratske« zemlje Europe kidaju veze s masonerijom, Židovima i marksistima te postavljaju narodni život na nove društvene temelje«.

»*Hrvatski Radnik*« rujan 1940.

UZROCI ANTISEMITIZMA

»Židovi i njihovi hranitelji uzimlju kao autentičnu odrješnicu židovstvu i kao dokaz da židovstvo trpi posve nevino i da se ni danas ni prije nije ničim ogriješilo ni o čovječanstvo ni o kršćanske narode.

To je mišljenje krivo.

»Ako Papa danas ne govori o židovskoj krivnji i o židovskim grijesima u prošlosti, nikako još iz toga ne slijedi, da ih ne vidi i da sa židovstva skida odgovornost za situaciju i za njezine konkretne reperkusije.

To bi značilo podmetati Svetoj Stolici naivnost i dovoditi je u opreku sa općim faktičnim mišljenjem i danas u decenijima, što su prethodili našem vremenu.

Još puno prije, nego što se rodio današnji antisemitizam i nego što su ojačale u Europi radikalne protužidovske tendencije, koje pogdjegdje kao da već poprimaju karakter pogroma, upozoravala je katolička štampa na bezbroj negativnih i destruktivnih utjecaja, kojima je bila nosilac svjetska židovska plutokracija u svojoj *nezasitnoj želji, da malo pomalo posve*

zagospodari svijetom: plutokracija, što se praktično bila već *poistovjetovala sa cjelinom židovskog naroda,* koji je u ogromnoj većini bio prigrlio njezine metode i ciljeve. Ne samo da je *židovski utjecaj* u svijetu bio *nerazmjerno velik* i poprimio gigantske forme, nego je on već bio došao i u *izrazit i svijestan antagonizam prema vjerskim, kulturnim i socijalnim idejama i idealima kršćanstva. Ugrožen je bio čitav kršćanski poredak u svijetu, osobito u onom zapadnom i katoličkom. Židovi su bili ili inicijatori ili skoro svima pokretima, koji su,—što svijesno, a što nesvijesno,—išli za dekristijanizacijom Europe i za oslabljenjem pa i uništenjem njezinih kršćanskih uredaba, tradicija i shvaćanja u javnom i privatnom životu.* A posljedice su jasnije ocrtavale konture neminovne i skore *katastrofe, revolucije, propadanja. Najaktivniji elemenat u ložama bili su Židovi; masonerija je imala posebnu* i brojem relativno daleko najjaču židovsku granu. *Prvi ideolozi socijalizma i glavni njegove vođe u svim zemljama bili su Židovi«.*

Tu»KatoličkiTjednik«iznosi ulogu Židova u marksističkoj akciji u svijetu.

»Učitelji i ideolozi materijalizma, famozne »seksualne reforme« i psihoanalize bile su Židovi (Hirschfeld, Freud). Pornografska štampa, trgovina bijelim robljem, »seksualne biblioteke«, kriomčarenja oružja, sve je to daleko najvećim dijelom stajalo u židovskim rukama. Najtamnije strane kapitalizma: gomilanje kapitala, burzovne spekulacije, nesvjesna konkurencija, izrabljivanje radne snage, prljave novinske mistifikacije, nesolidna trgovina, obilježene su, i među dobrim stručnim poznavačima prilika i u pučkim ustima, kao *tipični poslovi Židova«.*

Židovi su se toliko osilili, da su *»stvarno bili deposidirali i razbaštinili kršćanske narode na njihovoj vlastitoj grudi«.*

Na to je nadošla reakcija, često po metodama slična onoj židovskoj nametničkoj akciji, dakle nemoralna.

»To je reakcija na židovsku akciju«. Kad je ta reakcija nemoralna mi je osuđujemo. »Ali treba je i razumjeti«.

»A najviše treba da se na tim činjenicama zamisle sami Židovi. Bilo bi upravo fatalno, i za njih i za čovječanstvo, kad bi oni zauzimanjem plemenitih ljudi, a u prvom redu Crkve, za se uzeli i protumačili kao odobravanje svemu onome, kako su oni dosad radili, i proglasili sebe nevinima. Ovo je za njih očita kazna Božja i veliki, historijski *Memento*.

Svoje dosadašnje tendencije i metode mora židovstvo apsolutno napustiti«.

»*Katolički Tjednik*« 26. ožujka 1939.

TRI NEPRIJATELJA

Masoni — Židovi — Komunisti

Kršćanstvo i čovječanstvo imali su tri vrlo opasna i vrlo moćna neprijatelja, sva tri izvrsno organizirana. To su: masonerija, internacionalno židovstvo i komunizam. Pisac izlaže zlobni rad masonerije, pa prelazi na Židove, o kojima kaže:

»Saveznik ložin bio je *internacionalno židovstvo.* Ono je preko lože i njezina sistema i zavladalo svijetom. Tek s francuskom revolucijom započinje njegov veliki uzlet. Židovi, narod bez domovine, bili su najspremniji da prihvate ideju internacionalizma i da pomoću nje sami oni postanu gospodari novoga svijeta. Oni su najaktivnije sudjelovali u ložama i ložin

sistem konkretizirali. Za kršćanske tradicije oni, naravno, nijesu imali smisla, pa se nijesu ni ustručavali, da ih na sve strane potkopavaju i ruše; ni onda, kad je to za kršćanske narode značilo pravu tragiku. Židovi su tako lakše postajali nadnarodnom, svjetskim vladarskim narodom. A sistem slobodne gospodarske utakmice izgradili su baš najviše Židovi u sistem kapitalizma i plutokracije. Oni su po njemu postali veliki i moćni; s jedne strane svojim trgovačkim talentom, a s druge strane bezobzirnošću prema bespravnim »gojimima« (nežidovskim i kršćanskim narodima).

Treći veliki neprijatelj vjere i kršćanskih socijalnih ideala, to je *marksizam, boljševizam, komunizam. I on je bliz srodnik* prvoj dvojici. Može se reći, da mu je *internacionalno židovstvo otac,* a loža majka. Obretnik, ideolog i prvi propovjednik bio mu je, — sigurno ne slučajno, — Židov Karl Marx. I najveći *njegovi vođe bili su malne odreda Židovi.* A loža mu je utrla put. I direktno i indirektno«.

Najnoviji događaji donijeli su poraz masonerije.

»A prošla je, čini se, i epoha židovske vlade nad svijetom. Židovi su u svim državama, koje su danas pod utjecajem Njemačke i Italije, — a to je više od polovice Evrope, — izgubili svoje dominantne pozicije. A proces će, sigurno, ići i dalje. Židovsko će se pitanje postaviti na novu bazu. Židovi će morati od nadnaroda postati običan narod; oni će izgubiti vlast i kontrolu nad svijetom. Kršćanskim će se narodima opet vratiti suverenitet, autohtonost i tradicija. I to u svakom slučaju. Pobijedili ovi ili oni. Židovsko je pitanje otvoreno, i više ga nitko ne će moći skinuti s dnevnog reda. *Ono mora biti revidirano,* ovako

ili onako. Ne će više biti moguće svijetu o tom nametnuti šutnju, kako su mu je nametale lože, po diktatu sa Siona«.

Komunizam je eliminiran na Zapadu. A pitanje je, da li ne ćemo doskora doživjeti i definitivan obračun s marksizmom. Ne mogu jedan uz drugoga mirno živjeti dva protuslovna socijalna sistema, od kojih svaki ima univerzalne ambicije.

Tri neprijatelja, kojih nestaje.

Nijesu to malenkosti. To su stvari historijske i providencijalne. U njima se osjeća ruka Božja. A kršćanstvo je doživjelo satisfakciju, da danas njegovi dojučerašnji protivnici i kritičari provode ono, što je Crkva oduvijek tražila, i da obračunavaju s njezinim stoljetnim načelnim protivnicima«.

»*Katolički Tjednik*« kolovoz 1940.

ŽIDOMASONSKA DEMOKRACIJA

Još ih ima amo tamo, koji upiru oči u onu »slavnu« židomasonsku demokraciju, očekujući od nje svoj spas. Za svakoga pametnog čovjeka postalo je vidljivo u ovome ratu, da je demokracija prava trula jabuka, te da se njome ne može ništa postići. Ta demokracija sliči kakvoj lažljivoj i brbljavoj ciganki: svakomu je obećavala sve, što si je mogao zaželiti, dok je na drugu stranu išla za tim, da pokrade sve, što može dohvatiti. Pomoću te »demokracije« uvukli su se u život naroda najgori elementi, koji ga sišu i pljačkaju ujedno mu laskajući, da ga bolje mogu iskorišćavati. Oni su sticali i još stiču silne imetke, a narod je gladovao. Tako je na koncu postao rob toga međunarodnog kapitalizma, da nije znao ni kako!

To se zlo ugnijezdilo i kod nas u Hrvatskoj. Unajmili su razne naše politikaše, fiškale i lihvare, koji služe međunarodnom židovstvu za — šaku leće.

Zapisali su im i svoju dušu tako, da im, u istinu, više nema spasa. Nije to ništa neobičnoga, kad se zna, što je sve u stanju učiniti ta židomasonska demokracija, da se održi na jaslima. *Ona je uzrokovala i sadanji rat,* kako bi uništila onaj pošteni svijet, koji se podigao, da se od nje oslobodi. Ali sve joj je uzalud!

»*Hrvatsko Pravo*«, god. I., br. 1. str. 4.

STANOVIŠTE PREMA ŽIDOVSTVU

Ima te naše dekadentne buržoazije, koja se nazivlje »nacionalistima« a prema židovstvu je neutralna ili čak prijateljski raspoložena.

Prva značajka nacionalističkoga mišljenja je sustavni, oštri i nepomirljivi stav prema židovstvu.

Gdje toga nema — nema ni hrvatskoga nacionaliste. Hrvatski nacionalisti smatraju Židova sa stanovišta krvi, njima je sve jedno Židov, bio »kršten« ili nepatvoren, jer je u jednome i drugome krv jednako židovska. *Židova treba podpuno odijeliti od narodnoga života* uz najstrožu zabranu miješanja krvi. *Njemu uopće i nema mjesta na području našega naroda. Židovska imovina,* koja danas iznosi na našemu teritoriju po prilici 20 milijardi dinara vrijednosti, — *je narodna imovina,* koja je ovdje samo hrvatskome elementu oteta i privučena u židovske ruke. Bez narodnoga raspolaganja sa tom imovinom — ne da se riješiti ništa odlučnoga na području socijalnih pitanja kod nas.

Naša dekadentna (izrođena) buržoazija nema ni shvaćanja a niti odlučnosti za rješenje ni toga pitanja. Ona dapače tajno ili otvoreno podupire to židovstvo, koje joj dobacuje kakve mrvice, opljačkane od narodnog organizma.

K tome se dobar dio te naše inteligencije ideološki i praktično stavio u službu židovstvu na način, što je stupio u slobodnozidarsko društvo. Slobodne zidare smatramo naime »umjetnim Židovima«, u koliko nijesu pravi Židovi.

»*Hrvatsko Pravo*« u 1. broju od rujna 1940. iznosi cijeli program pod naslovom: *Misli vodilje ...*

II. DIO
ŽIDOVI ŽIVE PO TALMUDU

ČINJENICE

Veliki antisemit *Georg Ritter von Schoenerer* otkrio je mnoge manjkavosti židovskoga naroda. On nije bio strastven protivnik Židova od početka i njegovo mirno raspoloženje omogućilo mu je, da mirno proučava i dođe do nečuvenih zaključaka. Zato on utvrđuje, da nisu samo Židovi pripadnici jedne strane vjere, niti je u tomu njihova moć, jer većim su dijelom ili ravnodušni prema vjeri ili su čak i protivni joj. Schoenererova je glasovita rečenica: *»Was der Jude glaubtisteinerlei, Inder Rasseliegt die Schweinerei«* . Židovi su strani ne samo po vjeri, nego i po svemu svojemu biću, po osjećajima kao i po krvi. Zato nanose štetu svagdje, kamogod dođu. (Oni su odgojeni po strašnim zakonima Talmuda i moraju mrziti na sav svijet i škoditi svima ljudima. Židovi inače pritisnuti, niječu da se ravnaju po Talmudu. Ali i Židovi u Jugoslaviji to naučavaju u svojim školskim knjigama. Tako *Kajzerling-Karderon, Istorija jevrejskoga naroda,* Beograd 1935, udžbenik za srednje škole, na str. 65. kaže: »Talmud pripada najizrazitijim i najvećim spomenicima ljudskog uma. On se zaista ne može uporediti ni s jednim literarnim delom. On čini jedan svet za sebe, u koji mora čovek da se zadubi s puno ljubavi i truda, i to samo uz pomoć sposobnih učitelja ... Talmud se uopšte ne može čitati bez udubljivanja; on se mora brižljivo učiti ... On nas uvodi u veliku *radionicu* jevrejske misli i razmišljanja, i pruža nam priliku, da tražimo najdivniju misao čovečanstva, od njenog postanka pa sve do najvišeg razvitka«. Str. 66.: ... (sadržaj i nauke) ... Talmuda, koje se uzdižu poput sunčanih ostrva, uticale su uvek blagotvorno na duhovni život i vedro raspoloženje naroda kome su bile namenjene. *Tako je Talmud, postao vaspitač jevrejskog naroda* ... Talmud teži da socijalnim uredbama stane na kraj nevoljama i bedi života ... Talmud

poznaje i zalaže se za uredbe narodne kuhinje, za negu siromaha i bolesnika, za zbrinjavanje udovica, siročadi i robova, uzima u zaštitu radničke klase i t. d.«) Židovi odgojeni po Talmudu zaista škode svijetu, a odlikuju se u pitanjima čistoće odnosno spolne nečistoće. Sudski su zapisnici po svemu svijetu puni svakakve gnjusobe, koje su počinili Židovi. Jedva bi dostajalo papira, da se sve zapiše, što su oni učinili. Dok po skraćenom izdanju Talmuda, Solkan-Aruh u raspravi o čuvanju svoje žene preporuča se razboritost, piše *Jodhasaka* 2, 2: »Židov smije zloupotrebljavati Nežidovke«. *Nedarine* 20b: »Sve što može čovjek (Židov) učiniti sa ženom, smije to činiti samo s Nežidovkom. On može s njom raditi, kao s komadom mesa, što dolazi od mesara. On ga može jesti sirova, pečena, kuhana i izrezana«. Židovi su bestidni. Djevojka u njihovoj službi nije nikada mirna ni sigurna. U početku joj prijete, a kasnije je plaćaju, samo da ju imaju. Uništili su već do sada bezbrojna bića. Ne samo da su im oduzeli nevinost, nego su mnoge naveli na pobačaj i opet s njima uživali do izmoždenja i na koncu takve otjerali iz svojih kuća. Židovske žene to vide i znaju i uživaju u veselju svojih muževa i sinova, jer su one tada mirne i slobodnije s druge strane. Mnoge Židovke traže mlade i lijepe Nežidovke za svoje još nezrele, a strastvene sinove, da ih doma uče i paze, da im se ne zaraze naokolo, nego da još mladi uživaju nedopušteno pod okriljem i blagoslovom svojih »ljubljenih« roditelja. Ovo nije maštanje. Pogledajte bogataške kuće Židova po svojoj okolini. Uvjerit ćete se, da je ova slika još slabo prikazana i vrlo blijeda. Ne, ne možemo sve pisati, a da nas ne bi oblilo crvenilo i ježila nam se koža nad neurednostima, koje čine Židovi ili su ih oni započeli i tako naučili i pokvarili drugi svijet.

Neka se svijet nimalo ne čudi, što je sa Židovima i radi njih učinjeno u Njemačkoj. Pitanje je to rase. Mogu čitaoci o Njemačkoj imati mišljenje, kakvo hoće, mogu Njemačku voliti ili ne voliti, sve je jedno. Pa ne moramo ni odobravati sva njihova djela i poduzeća. Ali činjenica je, da u Njemačkoj se zaštićuje njemački narod od neurednosti židovske. Postavljeni su mnogi zakoni i odredbe, za koje su izglasane teške kazne, koje se primjenjuju prekršiteljima. Jer su Židovi pred njemačkim sudovima mnogoput odgovarali za teške slučajeve svih vrsti bludnosti, nanesene spolne štete, kao gospodari javnih kuća, oskvrnivači djevojčica, djevojaka i žena, posjednici kabareta, različitih separea i drugo. Zabranjeno je zakonom svako miješanje krvi Nijemaca sa Židovima *(Hitler, MeinKampf,* str. 316. i 360.). Radi Židova je uglavnom uvedena sterilizacija (kao i za druge štetočine), da im se izvade oplodne žlijezde, te i kad bi ušli u kvar, nema posljedica za narod, ako već škode pojedincu.

Noćni lokali, davanje pomoći s različitih naslova, svi mogući separei, posebni hoteli u velikim gradovima gotovo su isključivo bili u rukama Židova i podržavani od njih. Ali vrijedi to samo za uživanje s Nežidovima, jer kaže *Ebenhaezer* 6, 8: »Sve Nežidovke su bludnice, prostitutke«. *Košemhamišpat* 405: »Trudna Nežidovka je manje vrijedna nego li bređa zvijer«. Židov može prenositi spolne bolesti i inficirati Nežidove, jer mu zakon Talmuda *Ketubot* 4b kaže: »Jahve je Nežidove dao Židovima. Oskvrnuće Nežidova dopušteno i zato nema nikakve kazne«. Hitler u *Mein Kampf* str. 331. kaže: »Kad bi sami Židovi bili na ovome svijetu, bili bi u gnjusu i nečistoći zakopani, gušili bi se . . . « *Pesakim* 49a: »Zabranjuje se Židovima sklopiti s Nežidovima pravi brak. Jer Nežidovi su strahote, a njihove žene su nakaze. Za Nežidove rečeno je u zakonu: Proklet bio i neka bude

istrebljen, tko se oženi sa životinjom«. *Abodahzarah* 37a: »Nežidovsko žensko dijete, koje je staro tri godine i jedan dan, može uzeti svaki Židov i bez kazne oskvniti«.

»OŠTRI« ZAKONI

Zar ne, čitaoci, da vam se ježi koža, kad čujete ove strahote. Nije li to nemoguće, pitat ćete s pravom. Nego kod nas se na Židove gleda više manje samo s gledišta, jer su oni druge vjere, a ne gleda se toliko, jer su oni i drugoga morala, drugih »običaja« u ćudoređu, drugih podviga u gospodarskom, narodnom životu i jednom riječju, »malo drugčiji« su od drugih ljudi u privatnom i javnom životu. Židovski je narod bio pokvaren u svojoj duši već od početka. *I s u s K r i s t* , koji je taj narod najbolje poznavao, nazvao je svoje suvremenike *zli i preljubnički narod, zli preljubnički rod, zmijina legla, licumjerci, obijeljeni grobovi, puni svakoga smrada i nečistoće.*

Papa Inocencije III (1198—1216), koji je u svoje vrijeme slovio kao jedan od najučenijih ljudi i broji se među najveće pape svih vremena, komu su se pokoravali i slušali njegove zapovijedi i savjete svi ondašnji vladari Europe, poznavao je ćudorednu pokvarenost židovsku, znao je, da su oni raznašaoci svih mogućih spolnih bolesti, nastranosti i oskvrnuća i zato je izdao ovu zapovijed: »U mnogim krajevima nema razlike između Židova i kršćana, jer svi nose jednaka odijela. Zato se strogo zabranjuje svako miješanje kršćana sa Židovima i obratno. Postavljamo stroge zabrane, da bi se onemogućio svaki prestupak spolnog općenja, naređujemo, da se odijelo Židova obiju spola posve razlikuje od odijela svih drugih naroda i to uvijek i na svakomu mjestu i kraju...«

Godine 1267. *koncil u Beču* određuje: »Ako bi koji Židov spolno općio s kojom kršćankom, Židov će se kazniti na tešku tamnicu, a kršćanka će se protjerati iz grada i svoga naroda«.

Židovi su od tada, pa sve do godine 1782. većinom po svijetu nosili žuti znak na prsima, da odmah svi vide, s kojim se susreću i izbjegavaju ih.

Takvi se zakoni ponavljaju kroz vijekove po državicama Italije, Njemačke, Provenci i Španjolske, jer je život u ovim zemljama postajao nemoguć radi navala Židova i njihove gnjusobe. Ne pada nam na pamet, da ovdje branimo njemačke odredbe glede Židova, ali čitaoci će sami uvidjeti prave razloge, kad promotre svoj kraj i narod, okružen i okužen od ovih donosilaca nećudoređa. *Rašamana* 5a: »Rabi Abarbanel uči: »Tko ne priznaje židovske članke vjere i zakone Talmuda, taj je krivovjerac. Židovima je dužnost takve mrziti i prezirati. Oni će nastojati *kvariti ih* i zatrti«. Po tomu su i nežidovska djeca i svi odrasli u pogibelji.

Bit će jasnije iza svega, kad se opetuje, da su Židovi bili duhovni progonitelji kršćanstva već u njegovim prvim počecima. *Kajzerling Kalde*ron, *Istorija jevrejskog naroda,* Beograd 1935, str. 60/61. kaže: »Pod Dioklecijanom i njegovim naslednicima uživali su Jevreji podpunu slobodu vere. I Konstantin, prvi vizantijski car, izdao je, još pre nego je prešao na Hrišćanstvo, zakon o verskoj toleranciji, koji je i Jevreje zaštićivao...«

»Srećno doba imali su Jevreji još samo za vreme kratke vladavine Julijana, koji je od tada bio nazvan »Apostata« (Odmetnik). On se odlikovao klasičnim obrazovanjem i plemenitim karakterom, i bio je neprijatelj verskog proganjanja.

On se divio jevrejskim uzvišenim idejama, koje je našao u Svetom Pismu, i uzeo je Jevreje pod svoju zaštitu...«

»Pa i Julijanovi naslednici pokazali su dosta trpeljivosti prema Jevrejima ... Ali docnije Jevrejima je opet oduzeto pravo na javna i državna zvanja i na vojnu dužnost... i da se potisnu iz javnog života«.

Kajzerling-Kalderon, str. 83: »Gonjenja Hrišćana pod rimskim carevima bila su samo igrarije prema onima kojima su Jevreji bili izloženi u Srednjem veku«. Str. 96: *»Što je Provansa postajala nezavisnija od katoličkog sveštenstva, tim se i stanje Jevreja sve više poboljšavalo.* Oni su stekli velika nepokretna imanja, bavili su se zemljoradnjom i trgovinom, a često su zauzimali i državne položaje...« Ali Židovi bili su oduvijek nepouzdani. Sjetite se čitaoci, svjetskoga rata, kad su se mnogi Židovi znali zaštititi, bili su oslobođeni od vojske, poginulo ih je vrlo malo, a obogatilo na račun onih milijona gladnih vrlo mnogo. Već se kod nas Židovi znaju sakriti i od poziva na vojne vježbe. Židovi su skoro svi kod svojih kuća. Ako su pozvani, imaju oni svoje putove, časnicima omogućuju vožnje svojim autima kao i zabave, a oni slobodno tjeraju dalje svoje poslove i trgovine. *Pesakim* 113a: »Kada te povuku u rat, nemoj ići prvi, nego zadnji, jer ćeš se tako moći povratiti prvi«. *Sota* 41b; *Berakot* 65b: »Židovima je dopušteno varati Nežidove, jer sve laži dođu na dobro«. *Šabat* 6a: »One, koji zapovijedaju i činovnike podkupi s darovima i novcem«.

ŽIDOVI SU »URES« SVIH STVOROVA!?

Mnogi pitaju, kako to, da se Židovi ovako vladaju prema Nežidovima. Kako to, da imaju toliko uspjeha. Da su sposobni, da su radini i poduzetni i da imaju još i druge prednosti, čujemo, da nabrajaju mnogi slijepi poklonici ove čudne rase svijeta. Ali tko malo otvori Talmud, naći će tamo pisano. *Šabat* 11a; 128a: »Svi su Židovi kao knezovi i kneževići«. *Sanhedrin* 92b: *Holin* 91b: »Kao što ne može svijet postojati bez četiri svoje strane, tako ne može biti ni bez Židova.

ZAKON ORGANIZIRANOG ZLOČINSTVA

Sanhedrin 104a: »Svagdje, kamogod dođu, imaju Židovi dužnost, da postanu knezovi njihovih gospodara«. *Sota* 41, 2: »Dopušteno je pred bezbožnim Nežidovima pretvarati se i izrugivati im se«. *Joredeah* 146, 14: *Abodahzarah* i *Hilhot* na više mjesta naređuju: »Svi Židovi dužni su raditi tako, da se kršćanske crkve popale i poruše. Njihove svece moraju nazivati pogrdnim imenima, a svećenike ubijati u svakoj prigodi«.

ŽIDOVI NE VOLE NI RADITI NI UČITI

Jabmut 63a: »Rabini uče: *Nema nižega zvanja od poljodjelstva. Židovi neće ni orati polja ni sijati žita.* Unosnije je baviti se trgovinom, nego obrađivati polja«.

Jidusin 82a: »Rad je škodan i nepodnosiv«.

Gitin 68a: »Nežidovi su stvoreni, da služe Židovima. Nežidovi zato moraju orati, sijati, gnojiti, kopati, pljeti, kositi, vezati, vršiti i mljeti. Židovi su stvoreni, da nađu sve gotovo«.

Bababatra 54b: »Posjedi Nežidova su kao pustinja. Tako kao što pustinja nema posjednika i kao što može svatko uzeti sebi, tako je i s posjedima Nežidova, da su dobra bez gospodara. Postaju onoga, tko ih uzme«.

ŽIDOVSKE PREVARE

Jedva je prošlo kojih pet godina, što su zakukali i mnogi hrvatski štediše, koji su mislili, da Židovi znaju mnogo bolje od njih samih čuvati njihov mukom stečeni i teško zasluženi novac. Dali su se nagovoriti od besavjesnih židovskih agenata (Agenti! Tjeraj agentskoga vraga što brže i što dalje, jer je malo tko s njima prošao dobro!), koji su ih *osigurali(!)* kod *Feniksa* u Beču. Naši bedasti i glupi plaćali su uredno i točno, a Židovi su u Beču živjeli s njihovom uštednjom na veliku nogu. Kad su se Židovi nažderali, naživjeli i naužili i kad im je bilo već svega toga dosta (jer i obilje dodija), tada se direktor Židov Dr Berliner, »lijepo« ustrijelio i s njime nekoliko viših činovnika toga poduzeća, a bedasti Arijci neka duga nosa traže svoje novce u ispražnjenim blagajnama te »židovske ptice« Feniksa.

Poznata je prevara, od koje još i danas trpe mnogi, mnogi i Hrvati i Slovenci, *u austrijskom kreditnom zavodu*. I ovu je banku oplijenio Židov Rotschild (Ljudevit) i Židov, drug prvoga, Ehrenfest. Tko se ne sjeća velike strke u New Yorku godine 1929. i 1934., kad su pokradene mnoge velike banke od samih Židova, da su i mnogi naši iseljenici ostali bez svojih uštednja. Je li potrebno spominjati na izbor i tipove, koji su bili i još danas mnogi ne imajući odvažnosti, kukavice, da se ubiju, žive i kvare ovaj pošteni Božji zrak i to sve sami Židovi á la *Kamilo Castiglione,* sin židovskoga rabina iz Trsta, velikoga prevaranta državnoga

novca bijednoga francuskog malog čovjeka Židova *Aleksandra Stavisky* (Aarona) iz godine 1933/34. Još sina židovskoga rabina iz Galicije velikoga defraudanta u austrijskoj banci *Sigismunda Bosela.* A čuli ste za velikoga kapitalista, kojemu pripada jedna trećina zlatom i dijamantom najbogatijega grada u Južnoj Africi *Schlesingera* Židova, pak Židove članove multimiljarderske obitelji *Rotschild Antona, Natana, Salomona* i druge. Poznat je valjda najbogatiji čovjek na svijetu, Židov u New Yorku *Herman Kahn,* a različiti *Cohni, Kahni* ili *Kune* u Njemačkoj, Austriji, Madžarskoj i Moravskoj i njihova novčana poduzeća, da Nijemci imaju poslovicu: *»Oh neklingeden Lohn, kann nicht denken ein Cohn«*. Najveći neprijatelj inače humanog Arijca Henrika Forda je nimalo iz idealnih podviga Židov *Samuel Untermeyer.* A bogataši u Zagrebu su poznati različiti *Aleksandri, Deutschi, Steini i Sterni.* Sve čista hrvatska imena! Ali, čemu dalje nabrajati! Tko su krivotvoritelji novca na veliko? Tko lihvari, tko otima zasluženo i drugo?

Zar ne znate, da Židovi moraju krasti, varati i sve raditi, kako ne valja. Šutite, vi bedasti Hrvati, kad tako naređuju mudri židovski učitelji, koje moraju slušati. *Košenhamišpat* 469, 6; *Babakana* 113a: »Židovima je dopušteno varati javne vlasti za carinu i pokrasti poreze«. *Babamezia* 42a; *Menahot* 85b: »Židovi moraju odmah sakriti svoj imetak pred Nežidovima i nežidovskim javnim vlastima. Židov neka se pokaže siromah, ma da je još bogatiji. Jer je rečeno: Gospodin će blagosloviti sakriveno blago«.

I privatnici i javne vlasti znaju dobro, da bježi naš kapital, da se odnosi blago i devize. Ne treba ni pitati, jer se zna, da to rade samo Židovi. Oni nas mrze, boje se za svoje, zapravo naše, i žele, da u zemljama, gdje borave, dođe do inflacije novaca, a njih ne

vežu opći zakoni poštenja ni zakoni zemlje, gdje su gosti, nego samo zakoni njihova Talmuda. Čuli smo već odredbe, kojih se drže Židovi točno, jer im dolaze u korist, kad čitaju u *Košenhamišpat* 369, 6; »Židovima je dopušteno varati javne vlasti za carine i pokrasti poreze?« A dalje na istomu mjestu: »Dopušteno je kriomčariti, jer je pisano: Ti ne trebaš platiti ono, što si dužan«. *Pesakim* 113a: »Ne budi ovisan o nikomu. Ne povjeravaj se nikomu. Prikloni se onomu, komu se sreća smije«. *Pesakim* 40b: »Dopušteno je prodavati pokvarenu hranu Nežidovima. Najprije spusti u vodu posudu sa žitom. Rabini uče, da se pokvareno žito proda Nežidovu«. *Jom Tob* 21a: »Rabi Jehuda ben Baba i Rabi Josef uče: Tele, koje već pogiba, ne smiju Židovi upotrebiti. Nego će ga ubiti i prodati Nežidovima ili baciti psima«.

Ne sjećamo se, da li su dnevne novine javile, je li završen proces ubojicama *Ede Markovića,* koji je pred neko godinu dana ubijen u svome stanu u Beogradu. Taj je Marković, kako su javile novine bio pokršten pravoslavac, inače rođen Židov. Imao je u svojim rukama veliku vlast u jednom javnom trgovačkom poduzeću. Jednako, kako su javile novine, njegova udovica traži otštetu samo jednogodišnju plaću. Skromno. Vi radnici, seljaci, namještenici, privatni i javni činovnici, gdje je vaš rad, vaše nastojanje, vaše zdravlje! *Skromna godišnja plaća iznosila je pravoslavnom pokrštenom Židovu dru Edi Markoviću samo* 780.000 *dinara, slovom sedam stotina osamdeset tisuća dinara.* Profesor *E. Gansu. Jaeger* pod naslovom *Entdeckudgender Seele,* str. 247. piše: »Ništa ne čini krštenje ni križanje. Mi ostajemo Židovi u stotoj generaciji kao pred 3000 godina. Mi ne gubimo mirisa *(Ha! mirišu, alati parfema!)* rase niti u desetorostrukom križanju i sa svakim općenjem sa bilo kojom ženom nadvladava naša rasa, te

iz toga nastaju mladi Židovi«. *Jakob Klatzlin u* listu *Der Jude* godine 1918., str. 617. kaže cinički: »*Mi (Židovi) možemo nacionalno živjeti samo među narodima, koji još nisu postigli slobodu i nacionalnu zrelost*«. Dobra ćuška, dobra poduka svima, koji ih još drže u svom zagrljaju!

ŽIDOVI VLADAJU SVIJETOM

Adolf Hitler zapisao je u svojoj knjizi *Mein Kampf,* str. 738. ove riječi: »Vremena su se izmijenila od bečkoga kongresa. Za državne se granice više ne natežu, niti pogađaju knezovi i kneževe milosnice, nego se neumoljivi svjetski Židovi bore za svoju prevlast nad svim narodima«.

Demokracije kao i stranke, koje su grlato naglasivale »demokratska« načela bile su osnovane od Židova. Francuska revolucija, prolivena krv i utemeljena komuna židovsko su djelo. Još prije toga židovska je zamisao slobodna misao. Židovi su pokvareni. Da mogu uživati u svojoj raskoši, nastojali su uvijek ugađati nižim i slobodnim instinktima masa, da sve privedu k sebi, pod svoju vlast, i tada su sigurni, da im ne će izbjeći najbolji zalogaji.

Židovi sebi podvrgavaju sve staleže. S građanskim im je išlo teže. Zato oni bacaju u svijet modu. Dnevnom modom dirigiranom iz svojih separea, zarobljuju ženski svijet, koji slijepomiši, oblači se kao strašilo, otkriva svoja uda, da dade prilike uživanja Židovima i duhom oslabljenoj i požidovčenoj mladeži, brije obrve, maže usnice, da pokaže, kako je strastvena i kako žudi za blizinom »mesa«, maže nokte crvenilom, ako hoćete i na nogama, što ima biti znakom mladosti i živog optoka krvi. Kad bi Hrvatice znale! Ali pitanje je, da li uopće mogu misliti! Ali to

vam je značenje! Po slabom spolu maju Židovi osvojiti i jaki spol. Osvojiti i *građane* i tako zvanu *»inteligencu«*. Viši činovnici, časnici, pravnici, profesori, inženjeri, industrijalci, trgovci, kazališni ravnatelji i drugi svi slušaju zavodljivi glas sirene, židovske Hirke, i ulaze jatomice u *židovske radionice,* lože, kraljevske odaje Izraelove, a kraljevi su i ovdje Židovi. U tim su ih radionicama nazvali »slobodnim« zidarima, framazunima i zarobljuju i požidovčuju im duh. Gdjegod nestaje Židova i njihova upliva, nestaje i framazonskih loža, nestaje i zavedenih slobodnih zidara. Po ovima vladaju Židovi u parlamentima, ministarstvima, različitim upravama, školama, kazalištima i svim drugim uredbama za javni život.

Pobrinuli su se Židovi i za *mali svijet*. I ovi mali ljudi treba da pomažu Židovima, da budu njihovi poklonici. Začudo, da dok se komuniste smatra, da su zbilja proleteri, koji više puta ne samo da nemaju ni dnevnoga kruha, nego niti ne dolaze do mogućnosti, da ga pošteno zarade, kad tamo vidite među komunistima sve sinove bogatih gradskih Židova. Što oni hoće? Valjda ne misle zajedno sa svojim *»drugovima«* iz organizacija opljačkati bogata poduzeća svojih otaca. Nisu oni tako ludi, kad znaju, da će oni to sve jednoga dana baštiniti. Ali što ne razumiju naši naivni Hrvati, to dobro znaju i razumiju »mudri« Židovi. *Karl Marks* bio je Židov i marksizam je židovska revolucija, židovski revolucionarni pokret. Židovi su vođe u Sovjetskoj Rusiji kao i u drugim zemljama na čelu su tako zvanih »radničkih stranaka«, a sve u cilju, kako ga je označio Židov rabin *Baruh Levi u* jednom pismu svom prijatelju Karlu Marksu, kad piše: »Židovski narod kao cjelina bit će sam svoj Mesija. Njegova prevlast nad svijetom postići će se ujedinjenjem svih rasa, bez obzira na granice država, koje su bedemi

partikularizma, a po podignuću jedne svjetske republike, koja će Židovima svagdje dati građanska prava. U ovoj novoj organizaciji čovječanstva bit će Izraelovi sinovi bez opozicije. Židovi, koji su sada raširenі po svoj zemaljskoj kugli, već su sada po svuda vodeći elemenat. A bit će još više, ako uspije *podložiti našem čvrstom vodstvu radničke mase*. Vlade naroda, koji će sačinjavati svjetsku republiku, bit će pomoću pobjede proletarijata, sve bez borbe u našim rukama. Privatno vlasništvo bit će pa nama, koji budemo vladali, oduzeto, a državnim ćemo mi upravljati. Tako će se ispuniti obećanje Talmuda, da, kada dođe vrijeme Mesije, Židovi će imati u svojim rukama *ključeve svega bogatstva* svih naroda na zemlji«. Židovska novinarka *Sara Levi* dala je izjavu poljskoj novini *»Kurjer Poznanski«*, god. 1938., broj 99: »Moji suvjernici i ja držimo zemlju, gdje živimo, kao svoju domovinu. Ali to sve za ograničeno vrijeme. Jer nas na te zemlje ne veže nikakva tradicija, da bi mogla ostaviti korjene u našoj duši. Židovi ne mogu pobijati komunizma, koji je izgrađen na temeljima Talmuda. *Komunizam je krv naše krvi,* meso našega mesa, *komunizam je židovski život.* Ovo što sada proživljavamo je židovska osveta prema kršćanskim narodima po svemu svijetu«.

»OSMA VELEVLAST«

Moramo priznati, da su Židovi sposobni i dosjetljivi. Nitko nije shvatio važnosti štampe kao baš Židovi. Osnovali su svoju štampu, a pobijali su nežidovsku na sve moguće načine, nečasnom konkurencom, ružnim karikaturama, besramnim slikama, zavodljivim i neurednim reklamama i drugim. I Židovi su zbilja po svemu svijetu gospodari štampe. Na cionističkom kongresu godine 1897. u Bazelu zaključili su, kako čitamo *u*

Zapiscima sionskih mudraca: »U našim se rukama nalazi štampa, tako zvana »Osma velevlast«. Mi s njom stvaramo javno mnijenje. S njom smo dobili brda zlata. Ništa neka nas ne bude briga, što je radi toga proteklo i čitavo more suza i krvi«.

OBRAČUN

Danas živimo u vremenu, kada se židovstvu otkrilo njegovo zločinačko poslanje i rad. Živimo u doba, kad se zna, da su Židovi zločinci od početka. Živimo u doba, kad se više ne može gledati u sinagogama Božje hramove, nego domove sramote, kako im reče Isus. Dom moga Oca je dom molitve, a vi ste ga pretvorili u spilju razbojničku.

Židov *Oton Weininger* u svojoj knjizi *»Geschlechtund Charakter«*, 1918., str. 413. piše: »Odlični ljudi bili su većinom protiv Židova-Antisemiti: Tacit, Pascal, Voltaire, Herder, Goethe, Kant, Jean Paul, Schopenhauer, Grillparzer, Wagner i dr. To znači, da oni, koji u sebi imaju više nego drugi ljudi, razumiju i židovstvo bolje nego oni drugi« Židov *Paul Landau* izjavio je godine 1919. na jednom kongresu židovskih učitelja: *»Kada bi Nežidovi znali, što smo Židovi već sve učinili s njima, ubijali bi nas javno i nestalo bi nas«.*

Židov *Marko Elie Ravage* piše u listu *»Century Magazine«* od siječnja 1938: » . . . . uspjeli smo, kada smo unijeli razdor u vaše obitelji, privatni i javni život. To nastavljamo i sada. Jer kakva bi bila naša budućnost, kad bismo vas bili ostavili na miru. Ali nema vama mira pred nama! Mi smo vas potpuno imali u svojim rukama, srušili smo svu vašu lijepu zgradu, koju ste sazidali... oborili smo i vašeg Boga, a postavili smo našeg boga: bogatstvo, vlast, uživanje, rascijep, bune, krv i vašu smrt«.

Je li potrebno sve navoditi kao osudjenike u Francuskoj, Poljskoj, Rumunjskoj radi krađe, prevare, lihve, krive prisige, krivotvorenja novca i drugih zala, radi kojih je od svih osuda palo na leđa Židovima preko 50 od sto. Treba li navoditi, da je organizator i veliki izvoznik *Leo Schaefferston* izjavio pred sudom: »Der eine handelt mit Obst, der ander mit Kleidern, Ich habe mit Maedchen gehandelt«. Da je Židov *Samuel Lubelski* izjavio, da je pomoću židovskih organizacija prodao za javne kuće u Južnoj Africi bezbroj bijelih djevojaka i žena. Treba li navoditi reklamirana imena Židova, samozvanoga »filozofa« *Mojsiju Mendelsohne* i njegovu kćerku *Doroteju,* pjesnike *Ludvika Boernea* (Barucha), *Henrika Heine*(Hajim Baecheburg), valjda najnemoralnije literate, kazališne pisce *Arnolda Zweig, Hugo Bettaur, Kurta Tucolsky,* bestidnog *Rikarda Tauber* s Josefinom Baecher, koju su Židovi doveli i u Zagreb, da se jeftino prodaje našoj-židovskoj-publici, najreklamiranijega »naučenjaka« *Einstein*a, načelnika New Yorka *Fiorello La Guardia,* židovske agitatorice u Španjolskoj i ubojice *Margita Nelken* i *Doloros Ibaruri,* prozvanu»*La Passionaria*«, profesora *Magnus Hirschfeld,* koga su sunarodnjaci Židovi dovukli u Zagreb i uživali u Glazbenom zavodu, kad je držao predavanje o samobludu i drugim nastranostima i niskoćama. Je li potrebno navoditi zagovornike ubojstva mladih još nerođenih života Židove dra *Kienle Jabukovitz, Fridrika Wolf, Kurta Rosenfeld,* osnivača psihoanalize *Freuda* i druge, kao i Židove izdajicu Francuske *Dreyfusa,* zavodnike maloga čovjeka uz spomenutoga *Karla Marksa*, inače Mordehaja, *Ferdinanda Lassale, Rozu Luksenberg, Lenina, Radeka-Sobelsohna, Trotzkija-Leiba Bronstein, Jagodu (Juda), Mandela Litwinov-Wallach-Finkelstein, BelaKun, Tibora Szamuely* i druge sve židovskoga roda, sve »dobročinitelje čovječanstva«. Dosta je!

Židov ostaje svagdje i uvijek samo Židov sa svim svojim manama i zločom. Otuda već poslovično, ali ujedno i stvarno: Vječni Žid!

SVE JE PROTIV ŽIDOVA

Francuzi: Commandant de *Launoy* u knjizi *»Al'assaut de notre civilisation Juifs, Francs-maçons, anarchistes,* 1938., str. 30: »... Židovi treba da se postave izvan zakona, jer su oni prvi uzrok svjetskog zla. Neka se liši građanskih i političkih prava njih, jer oni odbijaju da se izjednače s kršćanima i narodima zemalja, gdje uživaju gostoprimstvo....«

Aelgijanci. U Lambeeku, blizu Bruksellesa imala je 9. srpnja 1937. mlada i zdrava belgijska stranka Reksista svoju skupštinu, kad su izglasali kao parolu strankina programa i ovo: »Teška je dužnost, ne samo pravo, svakog Belgijanca, da se bori protiv svega, što je pod židovskim uplivom. Židovi su kod nas stranci i s njima treba postupati kao s takvima. Niti mogu niti smiju oni uživati istih prava kao sinovi ove zemlje«.

Njemačka, Italija, Rumunjska i druge zemlje otresle su se barem zakonski svojih gostiju, Židova, koji su bili postali premoćni. Razumljivo, da su i u *Poljskoj* za Židove nastali teški dani. Samo židovsko novinstvo donijelo je vijesti, da na *otoku Kubi* ne gledaju Židove rado, da ih preziru i napadaju. U glavnom gradu Egipta, u *Kairu* ponavljaju se često demonstracije protiv Židova. Osobito učešćuju u tim demonstracijama studenti visokih škola, koji u javnim povorkama otvoreno i nesmetano od organa za javnu sigurnost nose natpise i kliču: »*Dolje sa Židovima*«, »*Palestina Arapima*« i slično.

Papa Pijo XI. rekao je u svomu govoru španjolskim bjeguncima u Castelgandolfo 14. rujna 1936. između ostalog i ovo: »Sve što postoji među ljudima nadčovječnije i uzvišeno za Boga, tako osobe, uredbe, svete stvari, neprocijenjeno i nepovratljivo blago vjere i plodovi kršćanskoga mira kao civilizacija i umjetnost, predragocjeni predmeti starinske umjetnosti i veličine duha, relikvije Svetaca, dostojanstvo, svetost, blagotvorni rad života, koji su posvećeni pobožnosti, znanosti i ljubavi prema bližnjemu, osobe u najvišem crkvenom položaju, biskupe, svećenike, redovnike, čiste djevice, svjetovnjaka svakoga staleža i položaja, časne i sijede starce kao i prve cvijetove života nejakih, pa i svečanu šutnju samih grobova, na sve su navalili, sve razvalili, sve razorili, sve uništili na najpodliji, najdivljačiji način ... «. *L'Osser. Rom.*

DrGoebels, njemački ministar za propagandu održao je na kongresu nacional-socialističke stranke u Nuernbergu godine 1937. govor, gdje je jasno izgovorio ove riječi: »Ništa nas više ne priječi, dokazi su još više nego jasni, da javno žigošemo Židove kao podstrekače, zamislioce, koji jedini imaju koristi od ovoga strašnoga uništenja. Židov je nepomirljivi neprijatelj čovječanstva, uništavatelj kulture i civilizacije, nametnik među narodima, sin meteža, utjelovljeno zlo, kvasac rasula, poosobljenje sotone. U Barceloni je Židov Vladimir Bichtzki, vođa tajnog uvažanja oružja i municije. S njim su pomagači iste rase Lourie i Fuchs. Njihovi agenti u Parizu su Pretkin, Rosenfeld i Chapiro. U Hirtenbergu u Austriji pomaže ih Židov Mandel, u Amsterdamu Židov Wolf, u Roterdamu Židovi Kohen, Grunfeld, Kirsch i Simon, u Danskoj Židov Mojsije Izrael Diamant, u Pragu Židovi Kindler, Khan, Abter i Hithner ... *»Lavéritèsurl'Espagne,* str. 32.

Zapisci sionskih mudraca, broj II. glasi: »Potrebno je za naš uspjeh, da ratovi, posvuda ili barem gdje je to moguće, ne donesu nikakve koristi. Tako će se voditi rat na gospodarskom stanovištu, što će prisiliti narode, da priznaju našu prevlast ... i tada će se morati ravnati zakoni pojedinih zemalja po našim internacionalnim pravima ...«

Dok Židovi zločinački ubijaju svijet, zavađaju narode, društva i pojedince, narodima orobljuju dobra, oduzimaju mir i slobodu, sve to rade u ime prosvjete, napredka i čovječanstva. A kada su oni pritisnuti, pozivaju se na čovječanska prava, humanitet i drugo, čim bi sve htjeli djelovati na srce glupih, koji su spremni da vjeruju sve i svima, koji su ih stoput prevarili. *Talmud* i za ove zgode ima zapovijed. *Taanit* 18a: »Kada vlade Nežidova poduzimaju protiv Židova antisemitske mjere, tada neka se podigne sve židovstvo i neka buči. Sve židovstvo neka vapije: »O nebo, zar mi nismo vaša braća? Nismo li mi ljudi? Nemamo li mi ljudskih prava kao i drugi narodi? Nemamo li mi svi jednoga Boga?« A kada Nežidovi na ovu buku i krik popuste u svojim mjerama, tada će Židovi onaj dan svetkovati kao blagdan«.

DRSKOST I BESTIDNOST ...

Sve je ovo prema propisima židovskoga zakonika Talmuda. Uza sve to usuđuju se Židovi hiniti i drsko sipati laži naivnicima u oči. *Dr. Ad. Jellinek* usuđuje se u svojem djelu *Gegendie Antisemiten,* Wien 1882., str. 9. kazati: »Ovom prilikom izjavljujemo, da u Talmudu nema ničega, što bi bilo protiv kršćana...«

Još bestidnije usuđuju se tjerati i prezelitizam. Tako *J. Singer u* svom djelu *Sollendie Juden Christenwerden?,* Wien 1884, str. 6. htio bi nas čak obraćati na židovstvo i upućuje: »Naše su knjige ljudima otvorene. Neka se uvjere o našoj ispravnosti! Nemamo razloga da bi se bojali takvog ispita, jer smo čista srca i čiste savjesti. Ljudi mogu slobodno pretražiti stanove Izraelaca i sami će se uvjeriti o njihovu karakteru. Stalno će s Balaamom, koji je bio poslan, da prokune Izrael, uskliknuti: »Kako su divni šatori tvoji, o Izraele, kako su dragocjeni tvoji stanovi«!

III. DIO
ŠTO JE TALMUD?
POSTANAK I SADRŽAJ

POSTANAK TALMUDA

*Talmud*od glagola *lamadi* znači *nauku*. U prenesenom smislu uzima se knjigu, koja sadržaje nauku. Kod Židova znači u opće prvu knjigu, jer ova sama obuhvata čitavu nauku i znanje židovskoga naroda.

Rabini tvrde R. Levi u »Berakhoth« f5a i R. Johanan u »Megillah« f 19b, da je prvi autor Talmuda bio Mojsije, koji da je na brdu Sinaju primio od Boga osim pisanoga zakona na kamenim pločama (torah šebiktab = pisani zakon) i tumačenja toga zakona ili kako kažu zakon usmene predaje = torah šebeal. Dokazuju tim, što je Mojsije tako dugo boravio na Sinaju, kad mu je Bog mogao u jednom danu predati pisani zakon. Pozivaju se na 2 Mojs 24,12: »I reče Gospodin Mojsiju: Dodji k meni na brdo i budi tu: dat ću ti kamene ploče i zakon i deset zapovijedi; *zakon* znači Mojsijevih pet knjiga, zapovijedi Mišnu. A riječi: *koje sam napisao,* označuje proroke i poučne knjige; i napokon riječi: *da poučiš u njima* znači Gemaru. Nav. dj. Berakhot f 5a.

Mojsije je to usmeno tumačenje zakona predao Jozui, ovaj sedamdesetorici staraca, od kojih je prešlo na proroke i po njima na veliku sinagogu. U sinagogi su se s njim upoznavali izabrani rabini u svim stoljećima sve do vremena, kad se više nije moglo čuvati po usmenoj predaji.

Teško je pronaći početak ovih mišljenja. Svakako je već prije Krista bilo u Palestini škola, gdje se tumačilo sv. Pismo. Tumačenje *Tanaita* (tannaim = učitelj, naučitelji doktori zakona, začetnici Mišne), da ih upamte Židovi bilježili su, na komidićima papira ili koje druge stvari, koje su kasnije sakupili i tim dali početak židovskom Talmudu.

U 2. stoljeću poslije Krista je *Rabi Jehuda,* radi svetosti života prozvan Rabbenu *hakkadoš* = svet i *hannasi* = knez, kad je opazio da se mudrost Židova umanjuje i zaboravlja zakon, koji se čuva u usmenoj predaji, a židovski se narod širi po svijetu, prvi je mislio, kako da sačuva ove predaje i obnovi ih. Zato je sabrao papire i bilješke, koje su čuvali Židovi njegova vremena, da ih sastavi u jednu knjigu, što i učini i nazva *sepher Mišnaioth* ili jednostavno Mišnah, drugotni zakon. Knjiga je sastavljena od šest dijelova, koji se i opet dijele na više rasprava i t. d.

MIŠNA JE TEMELJ I GLAVNI DIO ČITAVOG TALMUDA

Knjiga je u kratko vrijeme primljena od svih Židova, gdjegod su se oni nalazili i priznata kao autentični kodeks njihova prava i tumačila se na svim židovskim visokim školama po Babiloniji: Sura, Pumbadita, Nehardea kao i u Palestini: Tiberijada, Jamnija, Lida i drugud.

Nastala su i množila su se tumačenja Mišne i rasprave kao i odluke, koje su se ispisivale i sakupljene sačinjavaju drugi dio Talmuda pod imenom *Gemara*. *Amoraim* su začetnici Gemare, odredbe su *Halakhoth,* a *Halakhah* je naziv za pojedinu izreku, odredbu, koja je prihvaćena i odobrena običajem i prema kojoj su dužni živjeti. Od Halakhah se razlikuje *Agadah,* alegorijsko tumačenje, tajni govor, kojim se opisuju velike i tajne stvari.

Gornja su dva dijela u cijelom Talmudu tako podijeljena, da Mišna kao zakonski tekst stoji na prvom mjestu, a Gemara tumači i određuje njezino pravo značenje i prilogođuje prema različitim mišljenjima, da napokon odredi jedno.

Rabi Jehudaa-Nasi (164—210) sakupio je i dovršio je Mišnu, tumačenje Tore tokom vijekova, kojemu su se tumačenju

dodavale odredbe sinedrija kao i druge potrebe državne i društvene.

Ali Mišnu su uglavnom tumačile različite škole u Palestini i u Babiloniji i to svaka na svoj način, da su nastale dvije *Gemare*: Jeruzalemska i Babilonska. Prvu je *Jeruzalemsku* sastavio *Rabi Johanan* oko godine 230. poslije Krista, *a Babilonsku* je počeo oko godine 327. *Rabi Aši,* a svršio ju je *Rabi Abina* oko godine 500 i ima 36 rasprava. *Ove Gemare zajedno s Mišnom čine Talmud.* Kraći i manje važan je Jeruzalemski, a u svim vremenima poštovan i držan od svih Židova na svijetu od postanka do danas kao jedino pravilo života je dugi i opširniji *Babilonski Talmud.*

Gemari dodavaju se tokom vremena drugi dodaci, koji se zovu *Tosefta* i tumačenja židovskih učenjaka, zvana *Barajetot.* Svemu su još dodani zaključci zvani *Piske Tosefot.* I tako se Talmudu dodavalo sve do 11. stoljeća, kada su se pojavila tumačenja *Peruš* od *Rabi Moše ben Maimon (Majmonidesa)* i Rabi Šelomo Jarki, zvan *Raši.* S time je zaključen Talmud, koji imade šest dijelova:

1. *Zeraim:* sjemena i plodovi zemlje
2. *Moed:* blagdani, dani i mjeseci
3. *Našim:* žene, ženidba, rastava, dužnosti, osjećaji i ženske bolesti
4. *Nezikim:* štete od ljudi i životinja, kazne i odštete
5. *Kodašim:* žrtve i svete stvari
6. *Tohorot:* čišćenja ljudi i stvari

Svi se ovi dijelovi nalaze u šest knjiga, koje obuhvataju 63 rasprave i 524 glave. Kasnije su ovom dodana četiri priloga *Pirke Abot.*

Rabi Izak ben Jakob Alfazi htio je kasnije pomoći, kad je uvidio veliku nepraktičnost ovako ogromne zbirke. Zato je godine 1032. izdao mali Talmud, koji je nazvao *Halakot*. Uzeo je u svoje skraćeno djelo samo ono, što je smatrao prijeko potrebnim u životu svakoga Židova. Maimonides, koji nije bio zadovoljan s takvim poslovanjem, filozofirao je i postavljao je velike zahtjeve. Zato je od svojih bio osuđen na smrt i spasio se bijegom iz Španjolske u Egipat, gdje je umro godine 1205., a o njegovu se djelu nastavljale dalje rasprave. Rabini su nastavili ne samo raspravama nego i svađama. Dok su Talmudu jedni dodavali, drugi su izbacivali i one dijelove, koji su u njemu bili od samih početaka. U glavnom željeli su imati priručan svezak *Talmuda, koji je sveta knjiga, obvezatan kao pravi kodeks vjerovanja i djelovanja za sve Židove na svim stranama svijeta i sviju vremena. Rabi Karo* je oko godine 1550. sastavio izvadak iz velikoga Talmuda da je uzeo samo najnužnije u obliku kratkih rečenica kao zapovijedi i nazvao svoje djelo *Šulkan-Aruk* = pripravljen stol, a obvezatan je Židovima kao kratka jezgra vjere, ćudoređa i daje obvezatne smjernice za privatni, društveni i javni život.

Židovi proučavaju Talmud sve do danas i po njemu se ravnaju. »Više vrijedi nauka Talmuda nego cijelo sveto Pismo«, čitamo u *Baba Matsiafol* 33a. Jer »sveto Pismo je kao voda, a Gemara je kao vino, dragocjeni napitak«, *Soferim* XV,5.7. *fol* 13b. »Moj sinko, pazi više na riječi rabina nego li »Zakona«, *Erubinfol* 21b., jer »teže griješi onaj, koji prekrši zapovijed Talmuda nego Tore«, *Sanhedrin* X,*3, fol* 88b. »I kada se pisci Talmuda ne slažu, mora im se vjerovati, da je sve što kažu riječ Božja«, *Erubinfol* 13b, jer »nema na svijetu ništa boljega ni višega od presvetoga Talmuda« *Mizbeahhazaha b* 5. Ovo je vjera starih, ovo je naučavanje i ravnanje svih Židova i danas.

IZ POVIJESTI TALMUDA

Narodi svi, među koje su se uselili Židovi, trpili su od njih do iznemoglosti. Zakonima se zemlje nisu pokoravali, pače su ih omalovažavali i rušili ugled i mir zemalja, u kojima su uživali gostoprimstvo. Pozivali su se na svoj Talmud i po njemu činili svoja djela i nedjelja, da su svagdje izazivali protiv sebe reakciju. *Car Justijan* je godine 553. zabranio širenje Talmuda u svemu rimskom carstvu. Tako kasnije i španjolski i franački kraljevi i njemački carevi, jer u Talmudu imade mnogo štetnih odredaba i zakona po javni život i državnu vlast.

Jer u Talmudu ima mnogo hula i pogrda na kršćanstvo i ćudoređe, a naučava se i krivovjerstvo i druga zla, odredili su *Pape Grgur* IX. i *Inoncencije* IV., da se spali Talmud. Kasnije su Talmud osudili i *Pape Julije* III., *Pavao* III, *Pijo* V., *Grgur* XIII., *Klement* VIII., *Aleksandar* VII., *Benedikt* XIV. i drugi *(Zyrill Fischer, Wiesiehtder Katholik das jüdischeVolk?* Wien 1935, str. 24: »Um den idealen Einfluss der Juden zurückzudämmen, wurde *die Vernichtung der jüdischen Bücher,* besonderdes *Talmud,* angestrebt und teilweise auch durchgeführt, wogegen der Gelerhte *Reuchlin* scharf ankämpfte, welcher die Weisheit der Rabbiner sehr hoch schätzte (Reuchlinischer Streit). Gregor IX. hat am 9. Juni 1239. die Verdammung des Talmud ausgesprochen und Bischöfen wie Priestem die Wegnahme des Talmud augetragen. Innozenz IV. verlangte 1244. von Ludwig IX. von Frankreich die *Verbrennung des Talmud* (naeh einer Untersuchung des Talmud durch Pariser Universität). Die Synode von Beziers 1255. schärfte diese Anordnung neuerđings ein«).

Kad je u početku 16. stoljeća uslijed buna Martina Lutera bilo u Europi mnogo nemira, iskoristili su to Židovi i dali su tiskati godine 1520. u Veneciji svoj Talmud, koji vrvi hulama i ruganjem na sve, što je svima ljudima, koji su svoji na svomu tlu, kršćanima u Europi, sveto (XII. svez. Hofbibliothek-Wien). Tada se počeo više proučavati uz sveto Pismo i hebrejski jezik. Židovi bojeći se, da će biti otkriveni, izbacili su iz svoga Talmuda mnoge stvari, koji vrijeđaju Europejce-kršćane i tiskali ispravljen Talmud s mnogim prazninama godine 1578. u Bazelu. Židovi su sinovi ovoga svijeta. Mudri su. Znaju oni dobro, odkuda puše vjetar. Zato ispuštaju mnoge stvari u svim svojim kasnijim izdanjima Talmuda, stvari, koje su uvredljive za druge narode. Ali malo vješt čitalac primjetit će odmah manjkavost i osakaćenost židovskih spisa. A jer su u Holandiji uživali potpunu slobodu, tiskali su godine 1644—1648. u Amsterdamu cijeli Talmud bez praznina, kao što je bio i onaj u Veneciji tiskan godine 1520. Jer već postojanje Židova jest varka, zato pripadnici ove rase u svojoj mudrosti izmislili su način, kako da prevare i službenu državnu cenzuru. Uvredljivim su odredbama dodavali riječ *haiah,* što znači: tako je bilo prije, *Šulkan-Aruk* § 158. Ali ih i u tim izdanjima izdaju riječi, koje su propustili izbaciti *gamattah* = i sada obvezuje ova zapovijed kao i *afilubezzemanhazzeh* — i ovo vrijeme, *Hošemham.* 388,10. Talmud su Židovi mnogoput izdali i tiskali bilo cijeli ili u dijelovima. U najnovije se vrijeme prevodio na engleski, francuski, njemački i ruski jezik, da bude što pristupačniji i današnjim Židovima, koji su većim dijelom napustili hramove i učenje židovskoga jezika, ali se svojim mentalitetom i djelovanjem nijesu na štetu po narode, među kojima žive, udaljili od duha i slova strašnih i razornih odredaba svoga presvetoga Talmuda.

LITERATURA I PRIJEVODI:

Kazerling–Kalderon, Istorija jevrejskog naroda, Beograd 1933.

Lazar Goldschmidt, Der Babylonische Talmud neu übertragen, vez. Berlin, Jüdischer Verlag, 1936.

Schwab, Talmud de Jerusalem, Paris 1878—1889.

Srawers Herford, Christianity in Talmud and Midrash, London 1904.

Strack, Einleitung in Talmud und Midrasch, München-Leipzig 1921.

Schlatter, Das Wunder in der Synagoge, Leipzig 1921.

Klausner, Jesus of Nazareth, London 1923.

Cohen, Eceryman's Talmud, London 1920.

Kowe, Tutorial Preparation for Mishoh and Gemara, London 1926.

Dudley Wright, The Talmud, London, Williams and Norgatte, 1932.

NAUKE U TALMUDU

Katolička je Crkva već u svojim prvim počecima morala mnogo trpjeti od židovstva. Redovito su Židovi prouzročili sva progonstva kršćanstva od onih najranijih do modernih, rafiniranih u našim danima. Tko toga ne vidi, slijep je kod zdravih očiju. Ili ne će da gleda, jer se boji, da vidi svu istinu. Ali tako je i nikako drugčije. A Židovi tako moraju raditi već prema zakonima, propisima i drugim odredbama Talmuda, čiji je sadržaj dobro poznat Crkvi.

Zato su neki Pape i zabranjivali širenje Talmuda bilo tiskom ili prepisivanjem i odredili su još u ranijem srednjem vijeku, da se spale tada malobrojni primjerci. Crkveni su poglavari tako postupali, jer su dobro poznavali iz žalosnih iskustava narav te židovske rase kao i njihovo pogubno djelovanje za vjeru, ćudoređe i društveni poredak, koji se uvijek prometnuo u nered, kad su Židovi uživali malo više slobode.

U dijelovima se Talmuda kao *Abodahzarah* 6a;50b, *Hagigah* 4b, *Halak* 1b;18b, *Sanhedrin* 67a, Bet *Jakob* 127a, *Sanhedrin* 107b, *Šabat* 104b, *Sanhedrin* 43a, *Zarah* 282b, *Joredea* 150,2, *Sanhedrin* 103a, *Abodah Zarah* 21a, *Sanhedrin* 107b i drugdje govori tako bestidno, strašno i puno hula, da ne bi moglo ostati mirno nijedno hrvatsko srce, a da se na takve stvari ne bi uzbunilo čitavo čovječje biće. Samo najgnjusnije smetište (otuda čifutstvo) može tako nešto prevratna izmisliti, a knjige, koje takva šta sadržavaju, mogu samo pokvareni tipovi još držati »svetima«.

Jednako govore knjige Talmuda o Blaženoj Djevici Mariji i Kristovoj nauci, koja je Hrvatima kroz sve vijekove bila siguran vodić u njihovu životu. Nemoguće je ispisati bljuvotine, koje su »smrdljivi« sinovi Geta izbacili protiv Kristove nauke i upisali ih u svoj »sveti«, da »presveti« Talmud u raspravama *Abotazarah* 6a; 17a i drugdje.

Katolička Crkva sve to zna dobro. Ona se ipak usuđuje danas braniti Židove, kad su posvuda napadani. Ali ona time ne brani njihove nauke kao ni njihova »presvetoga« Talmuda, nego Crkva bi htjela zaštititi te nesretne Židove od napadaja i progonstva, po Kristovoj nauci, koju oni pogrđuju, jer Crkva je majka, pa i zlih.

ADRESA

Ja Rabbi Bileam ben Marjah-Johannan katolik sam i Hrvat. Ja sam od svoje mladosti upućen u židovstvo, poznam njihove knjige i njihova djela, a pišem samo zato Hrvatima-katolicima, da opomenem svoje sunarodnjake na oprez. Da se čuvaju Hrvati Židova, toga trojanskoga konja, koji živi sakriven i radi pogubno do uništenja svega, gdje pase ta zvijer.

Nama je Hrvatima nada sve mila sveta vjera katolička, za koju su naši pređi umirali. Zato se pokoravamo odredbama i mišljenju Crkve. Židove držimo ljudima! Ali što smo protiv njih uzrok je, što su oni rak-rana, smrtnonosna izraslina, strano tijelo u životu svih naroda, gdje žive. Zato govorim jedino kao iskren Hrvat. Ako su Palestinci naglasili načelo: Palestina Palestincima, još veće pravo imamo Hrvati ne samo kazati nego zahtjevati: *Hrvatska Hrvatima!*

Katolička Hrvatska Katoličkim Hrvatima i to ne po rođenju Hrvatima katolicima, nego takvim po mišljenju i životu. Požidovčili su naše mišljenje, pokvarili su sav naš javni život u kojojgod grani hoćete, ugrabili su našu zemlju, zgrnuli su u svoje žepove sve blago naše domovine i stvorili kapital, zarobili su naše duše. Van s njima!

Doklegod jedan Židov bude živio na našoj grbači, ne će Hrvati biti gospodari na svom tlu, bit će stranci u svomu domu, ne će biti vlasnici ni svoga imetka kao ni svoga imena ni života. Čini vam se, braćo Hrvati, da su teške ove riječi. Uvjerit će te se sami čitajuć dalje retke iz Talmuda, koje ću vam nanizati u ovomu spisu.

ŠTO ŽIDOVI MISLE O GOIMIMA = NEŽIDOVIMA

Rekli smo, da je Talmud nastao od 3. do 6. stoljeća poslije Krista. Židovi nazivaju narode, među kojima žive najpogrdnijim imenima. Tako ih zovu *Abodah-zarah* = idolopoklonici. Čitamo u *Šabat* 82a: »Rabi Akiba kaže: Znamo, da Abodah zarah onečašćuje sve, čega se dotaknu, kao žena u mjesečnom čišćenju«.

Nežidovi su *Akum* = klanjaoci zvijezda, *Obde elilim* = robovi idola. *Orahhajim* 215, 5 kaže: »Mirisi Obde elilim se ne blagosivljaju«.

Nežidovi su *Minim* = krivovjerci, heretici, *Idumejci, Goi,* Goim, *izdajice, žderonje,* otpadnici, *Nekrim* = stranci, *Amehaarec* = narodi zemlje, idijoti, *Basarvedam* = meso i krv, to jest sama tjelesnost, putenost, bludnici, gnjusi, koji su određeni na propast, jer nemaju ništa zajedničkoga s Bogom.

Ovo su najblaži nazivi od svih pogrdnih imena, koja Židovi pridjevaju Nežidovima u svim dijelovima »presvetoga« Talmuda kao *Abodatzarah* 2a;25b, *Šulkan-Aruk: Joredea* 153,2: *Jebhamot* 61a; *Gitin* 45b; *Orahhajim* 39,1*; Hošenham* 388, 15 itd.

ŽIDOVI OPTUŽUJU DRUGE NARODE

Goimi su *ubojice,* jer kaže *Abodahzarah* 22a: »Židov se ne će pridružiti goimima, jer su pod sumnjom kao ubojice ljudi«. *Joredea* 153, 2 jednako. *Abodahzarah* 25b: »Kažu rabini: Ako se Goi pridruži Židovu na putu, neka ga pusti na desnu stranu, da u slučaju, ako bi Goi nasilno podigao ruku na Židova, spriječi ga bolje i brže s jačom i spretnom desnicom. Rabi Izmael ben Johanan kaže: Ako je Goi opasan mačem, postavi ga na desnu

stranu, da ga lakše spriječiš. Ako Goi nosi štap, metni ga na lijevo sebi, jer ćeš lako otkloniti štap, a borit ćeš se slobodnije desnom rukom. Ako se penjete stepenicama ili silazite niz strminu, ne pusti, da Goi bude gore, a ti dolje. Ne prigibaj se pred Goimom, da ti ne bi smrskao lubanju. Ako te upita za put, pokaži mu dalje i krivo, da možeš ti skrenuti drugamo«. *Orahhajim* kaže 20, 2: »Akumu se ne smije prodati gornjega odijela, da se ne bi na putu pridružio Židovu i ubio ga«.

Goimi su *gnjusni bludnici,* sama nečistoća, jer kaže *Abodahzarah* 15b: »U stanovima Goima ne smije se s muškarcima ostaviti muških životinja kao ni ženama ženskih životinja, jer... Još se manje može uz njih ostaviti životinja protivnoga spola. Ni njihovim se pastirima ne smije povjeriti svojih životinja. Tako se Goimu ne smije predati ni židovske djece, da kod njih uče«. Razlog, zašto se Nežidovima ne dopušta, kaže *Abodahzarah* 22a: »Ne smiju se životinje ostaviti u štalama Goima, jer se združuju s četveronošcima«. Tako ni žene neka im ne idu blizu, jer su sama putenost. *Abodahzarah* 22b: »Kada goim ulazi u kuće svojih susjeda, da onečaste njihove žene i ne nađu ih doma, mjesto s njima združuju se sa životinjama. Ali i kad su onečastili susjedove žene, idu i blude još sa životinjama. Jer više vole židovske životinje nego li svoje žene«.

Nečisti su Goimi zato, kao što kaže *Šabat* 145b: »Jer jedu gnjusobe i zmije« i zato *Abodahzarah* 22b, jer »se miješaju sa zmijama, koje kad s njima legnu, puste u njih svoj izmet, da se više ne mogu očistiti«.

Izmet su Goimi. *Orahhajim* 55, 20; *Joredea* 198, 48: »Židovke, kad izađu iz kupke neka paze, da im najprije dođu ususret prijateljice, da ih ne bi pretekli Akum ili izmet, jer se moraju tada

poći opet prati. Žena se mora opet prati, kad vidi što nečisto kao psa, magarca, devu, svinju, konja, gubavca ili Akum (Nežidova)«.

Nisu ljudi nego strvina svi Goimi osim Židova. *Keritut* 6b kaže: »Nauka rabina glasi: »Da li je oslobođen od smrtne kazne onaj, koji maže uljem životinje, mrtvace ili goima. Nije, nego je podložan smrtnoj kazni. Jer je pisano: »Vi ste moje stado, moja paša. Vi ste ljudi. Samo vi ste ljudi, a goimi nisu ljudi«. *Joredea* 377, 1: »Ne smije žaliti za mrtvim goimom kao ni za životinjama«. *Jebamot* 61a: »Židove ne onečišćuje pogreb Nežidova, jer oni nisu ljudi. Samo Židovi su ljudi i iza njihova pogreba nečisti su svi, koji su ih pokopali«, *Makot* 7b: »Goima se može nekažnjivo ubiti kao i životinje«.

Nežidovi razlikuju se od životinja samo vanjskim oblikom. Midraš Talpioh 255b: »Bog je Nežidove stvorio u obliku ljudi samo radi časti Izraelaca. Ali samo zato, da noć i dan služe Židovima. Ne smije im se dati nikada počinka od ove njihove dužnosti, za koju su stvoreni. Bilo bi nedostojno za kraljevske sinove Izraelove, da im poslužuju životinje u svomu životinjskom obliku, zato su baš i stvorene životinje-Nežidovi u obliku ljudi«.

Goimi su životinje i zvijeri kao što čitamo u *Zohar* II,64b i *Ketubot* 110b: »Nežidovi su divlje nečiste svinje, jer se hrane svinjetinom. Strvine, životinje ubijene od drugih ne smiju se jesti, nego se imaju dati životinjama ili prodati *lenokri* = strancima, Nežidovima, jer su oni kao psi... Ali pravoga psa treba više poštivati nego *nokri* = Nežidova«.

Nežidovi plode se kao životinje. U raspravi *Sandrehin* 74b stoji: »Spoj među Goimima je kao spoj među životinjama. *Ketubot* 3b: Goimovo sjeme je životinjsko. Zato ni ženidbe Nežidova nisu

prave ženidbe«. *Kidušin* 68a: »Rabi Huna kaže: Ostanite ovdje s magarcem. Dakle s narodom, koji je kao magarac, s kojim je nemoguća ženidba«. *Ebenhaezer* 44, 8: »Ako Židov sklopi ženidbu sa sluškinjom ili Akumom, ženidba ne vrijedi. Tako isto ako rob ili Goim sklopi ženidbu sa Židovkom, ne vrijedi, jer sluškinje, robovi kao ni Goimi nisu ljudi, da bi se mogli združivati s pravim ljudima, Židovima«. Zohar II, 64b: »Ako bi općili sami Goimi, ne bi mogao postojati svijet, jer goimsko sjeme je životinjsko kao četveronožaca. Židovi ne smiju nigdje pustiti mjesta ovim razbojnicima, da se ne združuju. Njihovo općenje onemogućit će opstanak na svijetu, jer sve, što se od njih izleže, jesu sami psi«.

Nežidovi su đavolska djeca, sinovi su zmije, koja je zavela Evu *Zohar* II, 28 b: »Svi neobrezani su đavolska djeca«. *Zohar* I,131a; *Enekhamelek* 23d; *Zohar* I,46b,47a; *Rošhašanak* 17a: »Duše Nežidova su nečiste. Idu k svom ocu đavlu u pakao« itd.

*

Hrvati nisu Židovi. Dakle, lijepo nas nazivaju: Robovima, ubojicama, bludnicima, nečistima, kmetom, životinjama, zvijerima, đavlima, strvinama i drugim najpogrdnijim imenima, kako to može izmisliti samo najgadnija i najpokvarenija duša. Nimalo nam to nisu laskavi naslovi podani od te »kraljevske djece Izraelove!«

STRAŠNE ZAPOVIJEDI TALMUDA

Već smo prije kazali, da Židovi u Talmudu nazivaju sve druge narode osim sebe različitim imenima, ali najčešće *Goim* . Dok smo u prvom dijelu pokazali iz židovske »presvete« knjige Talmuda, kako oni sve časte druge narode, koji su gori od

životinja, u ovom ćemo dijelu iznijeti, što mogu Hrvati kao i drugi narodi gostoprimci očekivati od svojih »osloboditelja, donosilaca kulture, pomoćnika, dobročinitelja, prijatelja i braće« Židova, koji moraju živjeti i raditi po zapovjedima svoga »presvetoga« zakonika Talmuda. Ne ćemo ništa tumačiti sami, nego iznijet ćemo u hrvatskom prevodu, kako čitamo židovski u Talmudu, da ne bi Židovi, ti »grobari sreće i mira u čovječanstvu« kazali, da smo iskrivili njihove svetinje. Već sam prevod tih čitanja dosta oslabljuje njihovo značenje i grozotu. Ali će čitaoci razumjeti, kakva je strahota, kada ti »nametnici« svega svijeta provode u djelo duh tih zakona i savjeta, da tada narodima nema života. Zar je dostojan za čovjeka život, koji mi sada provodimo? Ovo što sada čovječanstvo proživljava? Ne bi bilo tako, kada narodi ne bi na svomu krilu njegovali zmija, koje ih kasnije svojim smrtonosnim ubodima grizu, truju i ubijaju. Ne bi bilo ovako, kada narodi među sobom ne bi čuvali toga »trojanskoga konja«, koji je pun svega zla, zlobe, otimačine, nepoštenja, mržnje, ubojstva i uništenja svega, što nije on, njegovo je i za njega.

Židov, jer je obrezan i spada u »izabrani narod« i po Talmudu, u raspravi *Kulin* 91b: »Židov je obdaren takvim dostojanstvom, da se s njim ne može usporediti nitko, pa ni anđeli s neba«. *Sanhedrin* 58b: »Židov je jednak s Bogom, jer kaže Rabi Kanina, da tko udari ćuškom Židova kao da je ćušnuo Božje veličanstvo«. *Hagigah* 15b: »Židov je svet, on je uvijek dobar usprkos grijeha, koji Židova ne mogu okaljati«. *Sinag. Jud* . XVI, 382: »Samo Židov je čovjek. Njegov je sav svijet i njemu jedinomu moraju služiti svi, osobito »životinje, koje imaju ljudski oblik«.

Jasno je, da Židove može onečastiti već sama blizina drugih naroda i oduzeti im od njihova dostojanstva. Zato se moraju klonuti i držati daleko od svih Goima, Akuma i napose kršćana. *Sinag.Jud.* VIII, 136: »Neka se Židovi brižljivo čuvaju svakoga dodira sa strancima, kršćanima, narodima zemlje, nečistim tuđincima, strvinarima i strvinama, Nokri, Nasri, Goim, Akum, Pegarin. Neka se naša židovska djeca s njihovom djecom ne igraju, ne jedu, ne piju niti druže, jer već od kolijevke moraju sve samo mrziti i mrziti«.

Gitin 62a: »Židov se ne smije veseliti ni čestitati životinji, strancu. Neka Židov ne ulazi u kuću Nokri u dane njihovih svečanosti da mu čestita.

Ako ga susretne na putu, neka ga ne pozdravlja prvi, nego neka samo primi pozdrave, ali namrštena čela i spuštene glave«.

Solkan-Aruh, Joredea 148, 10: »Židov neka nikada ne odzdravlja idolopokloniku s naklonom glave. Zato je bolje, samo da se Židov pokaže uglađen i odgojen, te sam prije pozdravi Akuma, da ga ovaj ne bi pretekao i onda bi ga morao počastiti svojim odzdravom«. *Gitin* 62a: »Židov neka pozdravi : Mir Gospodnji! Ali neka samo misli na svoje zdravlje«.

Židov ne smije poći na sud Nežidovu, jer je njihov sud nečastan. *Košenhamišpat* 26, 1; 34, 19: »Goi i rob nisu sposobni, da budu svjedoci«.

Joredea 112, 1: »Mudraci su zabranili jesti kruh Akuma, da ne bi bio izmjesen sa slanom vodom od mesa ili...« *Abodahzarah* 35b: »Židov neka pije mlijeko, koje je sam pomuzao. Jer ne smije piti mlijeka, koje je muzao Goi u odsutnosti Židova, da mu ne bi primješao svinjskoga mlijeka ih od koje druge nečiste životinje ili...«

Joredea 178, 1: »Židov neka ne živi poput Akuma, niti se smije odijevati poput njih, neka ne reže kose kao oni, niti gradi svojih kuća poput Akumskih hramova«.

ŽIDOV MORA BJEŽATI OD GOIMA

Abodahzarah 72b: »Goimi su nečisti«. *Joredea* 120, 1: »Treba dobro oprati sve stvari, koje su samo dotaknuli Goimi«. *Abodahzarah* 2a; 7b; 78c; 14b; *Joredea* 139, 1; 139, 5; 151, 1; 148, 5: »Goimi su idolopoklonici, pogani, pogibeljni...«

Iz slijedećega će čitaoci razumjeti, zašto Židovi vole samostalna zvanja. Zakoni mnogih država, koje su videći propast, koju donose Židovi svim krajevima, narodima, zajednicama, društvima i dobro uređenim državama, sprečavali, da bi Židovi zapremali javna mjesta, javne službe, jer su uvijek bili nepovjerljivi, zloupotrebljavali su vlasti u lične, strankarske, židovske koristi, a nanosili štetu pojedincima, udruženjima i državama. Zato su bili upućivani na slobodna zvanja. A tako im preporuča i Talmud, da budu trgovci, suci, odvjetnici, liječnici, primalje i slično, gdje su slobodni u dobicima i teži je nadzor nad njihovim nedjelima. Još se nije dogodilo, da su Židovi osrećili koji narod!

GOIMI SU POGIBELJNI

Židovi drže, da svi Goimi ništa drugo ne misle, nego samo smišljaju propast svih Židova. Zato njihovi skrbni vođe zapovijedaju svojima, da izbjegavaju Goime, jer su ubojice i zločinci. Židovi zato ne smiju imati dojilje, koja je od Goima. *Joredea* 81, 7: »Ne hranite svoje djece po dojilji Nokrit, jer mlijeko

Nokrite čini, da otvrdne srce i rađa u djetetu zlu ćud. Goim kao učitelj pogibeljan je za židovsko jedinstvo«. *Joredea* 153, 1: »Ne povjeravaj svoga djeteta Akumu, jer ih taj vodi u propast«.

Bježi od Nežidova u svakoj prigodi, pa i kad bi ti pomogao. Tako od liječnika. *Joredea* 155, 1: »Kad je Židov bolestan ili ranjen, pa i teško, da bi se radi liječenja mogla oskvrnuti subota, ne smije se tražiti pomoć od liječnika Akuma, makar je vrlo vješt. Jer se treba čuvati svakoga liječnika Nežidova da ne bi ubio bolesnika. Smije se pozvati liječnika ako je stalno, da će bolesnik umrijeti. Ali lijek, koji određuje Akum liječnik, ne smije se kupiti kod njega niti uzeti od njega, pa ni kada ga daje badava, jer bi se tim moglo nanositi štetu našemu Židovu«. *Pesakim* 25a: »Rabi Johanan kaže: »Može se Židov dati liječiti od svih, samo ne od Nežidova, jer su svi pogani, bludnici i ubojice«.

Sve je predviđeno za Židove. Pazite na primalje. *Abodahzarah* 26a: »Naši Rabini uče: Žena Goimka ne može biti primalja kod žene Židovke, jer su Goimke pod sumnjom, da ubijaju djecu. Mogla bi biti pozvana, ali samo u prisutnosti drugih židovskih žena, ali nikako i nikada sama. I tada je pogibeljna, jer ona ubije odmah dijete, kad mu podigne glavicu, a tjeme je mekano i probije ga prstom.

GOIME TREBA UNIŠTITI

Židov ne smije nikada činiti dobro Goimu. *Zohar* I, 25b: »Koji bi Akumu učinili kakvo dobro, jao njima, jer ... ne će uskrsnuti poslije smrti. Jedino se može Nežidovu učiniti štogod dobra, ali samo radi dobra Židova i njihova mira i da se prikaže, kako smo im prijatelji«. *Joredea* 148, 2: »Veseliti se može s Akumom, ali

samo izvana, da se prikrije vječno neprijateljstvo i mržnju na njih«.

Nikada ne smije Židov hvaliti Goima. *Abodahzarah* 20a: »Nikada ga ne hvali, da ne bi tko vjerovao tvojim riječima i rekao: Kako je dobar ovaj Goi«. *Joredea* 151, 14: »Još se manje smiju hvaliti njihova djela, da ne bi postali slavni i da im se ne bi drugi priključili. Hvalite samo svoje, pa i nevrijedne« (Hrvati, razumijete li židovsku propagandu?). *Hilkot Akrem* V, 12; *Joredea* 146, 15: »Uopće ne smiju Židovi ni spominjati ni imena kao ni djela Goima, osim samo pogrdno i izvrgavajući ih ruglu. Njihove su kuće svinjci, smetišta, zahodi, a oni nečiste životinje«. *Jeruš* 13b: »Djela Akuma tobože pobožna, zapravo su *mezabbelim,* to jest, samo blato, što ispada iz tijela (čišćenje tijela)«, *Abodahzarah* 46a: »Djevojka, koja poslužuje Židove je *savesšisel* , to jest subotnje blato, gnjus«.

Joredea 334, 43: »Tko Akumu proda zemlju, ima biti kažnjen i protjeran, jer nanosi štetu Izraelcu, koji jedini ima pravo na svu zemlju i njezina dobra«.

Joredea 154, 2: »Židov ne smije poučavati Akuma u ničemu, pa ni u umjetnosti«.

Bababatra 54b: »Goim je životinja, stvoren na službu Židovima i život je Goima u njihovoj ruci. Varkom i prevarom smije Židov uzeti sve. Ne kaže se nikada, da Židov krade, nego uzima, što je njegovo i samo za njega«. *Babakama* 113b: »Dopušteno je Židovima prevariti Goima«. *Košenham* 156, 5 »... i u zajedničkoj trgovini ne smije se opominjati Goima, nego samo varati ga i nanositi mu kvar«. *Košemham* 266, 1: »Nađene stvari, ako pripadaju Akumu, ne smiju mu se vraćati, nego zadržati za

sebe«. *Košenham* 183, 7: »... Židov smije varati Akuma u mjeri, broju i utezima«.

Joredea 157, 2: »Židov može hiniti i da je kršćanin, ako mu to koristi, da može lakše prevariti, da mu povjeruju i prepuste svoje stvari«.

Abodahzarah 54a: »Židovi treba da posuđuju Nokrimu novac, ali samo na kamate«. *Joredea* 159, 1: »Ali smije tražiti samo visoke kamate«.

ŽIDOV ĆE UVIJEK I NA SUDU SAMO ŠKODITI AKUMU

Babakama 113a: »Židov mora Akumu škoditi i prevarom i lukavštinom«. *Babakama* 113b: »Ali i lažju i klevetom«.

Kollah 1b: »Goimu možeš škoditi na sudu i krivom zakletvom. Jer uči Rabi Akiba, kojemu je Bog otkrio svoje tajne, da se zakuneš krivo ustima, a krivu zakletvu uništiš u tajnosti svoga srca«.

Židov mora kidisati i na život Goima i ništa ne prepustiti, što bi mu moglo škoditi. *Zohar* I, 160a: »Rabi Jehuda reče: »Oni su zaslužni, koji oslobađaju Izraelce. Treba ratovati protiv svih Goima bez prestanka do njihova uništenja, dok nama ne budu podložni svi narodi zemlje«.

Joredea 158, 1: »Židov ne smije pomagati ni bolesnom Akumu, pa ni za novac, osim u slučaju, da bi se iz toga moglo poroditi neprijateljstvo. Tada može liječiti i badava. Ah mora prije ispitati lijek, da ne bi možda bio Akumu od koristi«. *Orahhajim* 330, 2: »Ženi Goima ne smije se pomoći, kad rađa. Pa i kad nije subota«.

Jošenhamišpat 425, 5; *Joredea* 158, 1: »Židov ne smije nikada pomoći Goimu niti ga osloboditi u pogibeljima života, pa niti onda, kada mu obećava plaću«.

ŽIDOVI MORAJU UBIJATI GOIME

Abodahzarah 26b: »Goima ne oslobodi, nego ga još baci u pogibelj. Ubijaj sve bez milosrđa«. *Košenhamišpat* 388, 10: »Najveći neprijatelji Židova su oni, koji otkrivaju tajne »presvetoga« Talmuda ili škode židovskom imetku i židovskoj vlasti. Dopušteno je svakomu Židovu ove ubiti uvijek i na svakom mjestu. Samo ako se sumnja, da bi tko mogao izdati naše tajne, to je već dovoljan razlog za smrt, na koju je neprijatelj sam sebe osudio. Takvoga se mora izmrcvariti ili osakatiti, da mu se odsječe noga, ruka, oko ili što drugo«.

Zohar I , 25a: »Goimi, narodi zemlje su idolopoklonici. Za njih je u Zakonu pisano: Neka ih nestane sa lica zemlje! Zato neka im nestane svake uspomene«.

Zohar I , 219b; *Zohar* II, 19a: »Najprije treba pobiti sve knezove i vođe. Jer dok oni žive, uzalud se Židovi nadaju, da će zavladati i osloboditi se i da će doći njihovo vrijeme. Mi ćemo biti potpuno slobodni, kad bude opustošen Rim«.

Abodahzarah 26b: »Svi Nežidovi moraju biti poklani. Kraljevi, knezovi, vođe duhovni i svjetovni. Ovi najprije, a zatim svi ostali, koji nam ne služe«.

Aamidbarraba 229a: »Židov, koji ubije Goima, čeka ga pripravljeno mjesto u raju«.

Košenhamišpat 388, 16: »Svi Židovi zajedno moraju složno raditi, da unište sve druge narode. Tko ne radi na tomu djelom, neka pomaže mislima i novcem«.

Pesakim 49b: »Nijedna svečanost nije tako uzvišena, da bi mogla sprečavati Židove, da pokolju Goime, kojih mora nestati«. *Zohar* II, 119a: »Goima mora nestati kao zvijeri. Njihova smrt mora biti takva, da im se kao zvijeri zatvore usta, te im nestane i glasa i daha« .

DODATAK: ZAPISNICI SIONSKIH MUDRACA

Još se i danas raspravlja, jesu li ovi Zapisnici uistinu pravi. Neki sumnjaju, drugi drže, da nisu, dok treći tvrde i dokazuju, da jesu. Bilo što mu drago, oni su po svom sadržaju, po svom duhu, potpuno talmudistički. Oni, koji ih drže pravim, o postanku tih Zapisnika kažu nam ovo: Godine 1897. držao se u Bazelu, gradu Švicarske, prvi Zionistički kongres. Bile su u svemu dvadesetčetiri sjednice. Ove su bile potpuno tajne. Zapisnici sjednica, koji su napisani francuskim jezikom, došli su po povjerljivim osobama, naravno, samim Židovima, koji su jedini prisustvovali sjednicama, u ruke ruske vlade. Nekim su pojedincima bih poslani prijepisi. Tako ih je u ruke dobio i *ruski učenjak Nilus,* koji ih je godine 1901. preveo na ruski jezik. Prvo izdanje objavljeno godine 1902. pod naslovom »Izvještaji sjednica sionskih mudraca«. Nilus nije pravo ime, nego pseudonim ruskoga učenjaka iz Ukrajine. Drugo izdanje došlo je skoro iza prvoga. Godine 1917. priredio je Nilus treće izdanje u Moskvi u samostanu svetoga Sergija, koje se već dijelilo na veliko u vagonima za različite knjižare po Rusiji. U to bukne revolucija. Ruski su komunisti išli u lov za ovim knjigama i što

su našli, spalili su javno na trgovima Moskve. *Kerenski* (Židov) dao je u isto vrijeme pretražiti sve ruske knjižare i što se našlo također se spalilo. Neke su knjige dospjele preko granice u Njemačku i objelodanjene su bile godine 1919. pod naslovom » *Die Geheimnisse der Weisen von Zion*« .

U švicarskom glavnom gradu Bernu vodio se godine 1934. i 1935. proces protiv jednog knjižara, koji je izdao knjigu, u kojoj se dokazuje, da su ovi Zapisnici — protokoli — autentični. Ali sav je aparat sudski bio u židovskim rukama i podplaćen i izrečena je osuda Židovima u prilog, a da se branitelju optuženog nije dopustilo ni govoriti. O osudi pisali su engleski židovski listovi već mnogo ranije, nego li je bila izrečena. Zato taj sud ne vrijedi i čeka se međutim sud historijskog kritičara.

U zapisnicima se u glavnom govori o tom, kako će Židovi postati potpuni gospodari svijeta, kako će zarobiti sav svijet. Teror i strahote, ako ne ide silom. Mržnja i osveta najuspješnije je sredstvo. Pravo, sloboda i bratstvo je samo za Židove. Ako im se svijet ne pokori, oni će prouzrokovati ratove: gospodarske, ratove u poljoprivredi (seljaci), industriji (radnici, kapital), svjetski ratovi, ćudoređe, poduzeća prosvjetna, kazališta, kina, knjige, znanost, umjetnost i zabave. Prouzročit će prevrate, ali svuda i najedamput. Uvoditi bezakonje i metež. Ne dopustiti smirenje u nijednom narodu, u nijednoj državi. Buniti političke stranke među sobom. Buniti staleže među sobom. Omalovažavati vlasti, rušiti im ugled. Ubijati knezove, vladare, vođe, sve pretpostavljene, ali na način, da njihova smrt izgleda kao naravna. Svako će nepokoravanje Židovi ugušiti u krvi, pa neka propadnu svi narodi, samo da može Izrael mirno boraviti na zemlji pod svojim šatorima.

ZAKLJUČAK

TKO SIJE VJETAR, ŽANJE OLUJU

Židovi nisu doma u nijednoj zemlji na svijetu, u nijednom narodu. To je strašna stvar, koju ne može pravo i potpuno shvatiti nitko drugi, osim onoga, koji je sam izagnan. Ali Židovima i nije mnogo stalo do domovine. Gdje je dobro, stara je riječ, ondje je i domovina za mnoge, a napose za Židove. Oni međutim nastoje to prikriti sa strahovitom galamom svoga novinstva, koje je skoro sve u njihovim rukama pomoću nagomilanoga kapitala. Pokazuju se kao narodnjaci, ali oni su svi pristaše različitih internacionala, koje su sami izmislili. Tim oni uništavaju i svijest i organizam pojedinih naroda. Narodi se otrežnjuju i otresuju toga židovskoga dara, koji se svuda okreće protiv samih Židova. Probuđeni nacionalizmi prve udarce okreću na Židove. Ne iz mržnje, koja je osobina tih sinova propasti, nego u narodnoj samoobrani.

TROJANSKI KONJ

Svijet, svaka država, svaka zemlja, svaki narod, svaki grad, svako mjesto, svako selo, koje daje gostoprimstvo nezahvalnim Židovima, sliči lakoumnim Trojancima, stanovnicima nekada slavnoga i naprednoga grada u Maloj Aziji. Ovi su stanovnici Troje nakon desetgodišnega rata, u kojem su se samo branili kao i svoju slobodu, žudili za mirom, mirnim životom. Duh im je oslabio. A Grci nisu mogli zauzeti njihova utvrđenoga grada. Zato su Grci izmislili varku. Učinili su od drveta velikoga konja, u kojega je ušla cijela četa grčkih junaka, a drugi su tobož otišli brodovima k svojim kućama. Golemoga su konja ostavili na obali. Trojanci videći, da su Grci otišli, otvore vrata svoga grada,

pođu k obali, da vide napravu, koju su im ostavili Grci. Poganski svećenik Laokon svjetuje Trojancima, da unesu toga konja u svoj grad i da će biti nepobjedivi. Trojanci su poslušali i jer je konj bio ogroman, a vrata gradska uska, razvale vrata, da mogu uvesti konja, tu drvenu umotvorinu Grka, njihovih zakletih neprijatelja. Kad su Trojanci nakon deset godina neprekidnoga rata legli navečer vjerujući u istinitost grčkoga proroštva, da im je sada osiguran život i mir, oružani su grčki vojnici, sakriti u utrobi drvenoga konja, izišli i ognjem s obale dali znak grčkom brodovlju, koje se sakrilo iza nekog poluotoka i s ovima zahrptno navalili na mirni, umorni, ali i lakovjerni trojanski narod, poklali, uništili i odnijeli sve, razrušili njihova ognjišta i razorili do tada najviše utvrđeni grad, da se nikada nije više podigao do one moći i života.

*

Hrvati, trojanski je konj priča, legenda. Ali nije nikakva legenda, zbilja je strašna, da gdje borave Židovi, ti novodobni konji, koji su sami ušli u gradove, sela, zemlje, udave sve, unište narode, rastruju obitelji, oslabe pojedince, donose rasulo, smrt i propast.